

InDret

REVISTA PER A
L'ANÀLISI DEL DRET

WWW.INDRET.COM

La reforma del dret de successions i la prescripció a Alemanya

Esther Arroyo i Amayuelas

Facultat de Dret
Universitat de Barcelona

*Abstract**

Els canvis socials, i, en particular, les noves formes d'organització familiar, han dut a una modificació del Dret de successions a Alemanya, especialment, pel que fa la regulació de la llegítima. La reforma segueix les pautes marcades en la Sentència del BVerfG de 19 d'abril de 2005, que considera que la llegítima dels descendents és un dret constitucionalment protegit i, per tant, per regla general el testador no la pot excloure, ni fer-la dependre de la situació de necessitat del legitimari. Altres modificacions afecten a la prescripció de les pretensions familiars i successòries.

Social changes and new family structures have led to a small reform in German Inheritance Law, which mainly focuses on the forced share. The reform follows the indications of the BVerfG judgement of 19th April 2005, where it is stated that the descendants' forced share is a constitutionally protected right and that, consequently, the testator cannot, as a general rule, exclude it, nor make it dependent upon the beneficiary's needs. Some other modifications concern limitation periods of inheritance and familiar claims.

Title: Inheritance Law and Limitation Periods Reform in Germany.

Paraules clau: llegítima, llibertat de testar, solidaritat familiar, prescripció

Keywords: Forced share, Freedom to make a will, Family Solidarity, Limitation Periods

* El treball forma part dels Projectes DER 2008-03992/JURI (MICINN) i 2009 SGR 221 (Generalitat de Catalunya). L'investigador principal és el Prof. Dr. Ferran BADOSA COLL.

Sumari

1. Introducció
2. La reforma de la llegítima
 - 2.1. Limitacions i gravàmens en la institució d'hereu quan aquest és legitimari (§§ 2305, 2306 BGB)
 - 2.2. Determinació *pro rata temporis* de les donacions computables: § 2325.3 BGB
 - 2.3. L'ampliació del supòsit de fet de la moratòria en el pagament de la llegítima: § 2331a BGB
 - 2.4. Les noves causes de privació de la llegítima i els requisits per a fer-les valer: §§ 2333, 2336.2 BGB
3. Altres modificacions en el Dret de Successions
 - 3.1. La successió de l'Estat: § 1936 BGB
 - 3.2. La col·lació en el cas de prestació d'atencions i assumptió de la cura del testador: § 2057a i (nou) b BGB
 - 3.3. La renúncia a les atribucions: § 2352 BGB
 - 3.4. L'adaptació dels §§ 2182, 2183 i 2376 BGB a la reforma del Dret d'obligacions
4. La prescripció de les pretensions familiars i successòries: §§ 197.1, 199.3a, 207 BGB i altres
5. Reformes que no han prosperat o que no s'han abordat
 - 5.1. La col·lacionabilitat i imputabilitat de donacions amb posterioritat a l'atribució: § 2050.1 i 3, § 2053.1, § 2315.1 BGB
 - 5.2. La proposta de canvi de la regla interpretativa de la imputabilitat/computabilitat de les atribucions
6. Reflexions finals
7. Bibliografia
8. Abreviatures
9. Annex. Quadre de les reformes

1. Introducció

El propassat 1 de gener de 2010 va entrar en vigor a Alemanya la Llei de modificació del Dret de Successions i de la Prescripció (*Gesetz zur Änderung des Erb- und Verjährungsrechts*), de 24 de setembre de 2004.¹

Tocant al Dret de successions, les modificacions afecten a diversos preceptes del Llibre 5 BGB (§§ 1513.1, 1936, 2057a, 1, 2182.1, 2183, 2204.1, 2287.2, 2297, 2352, 2376 BGB) i, en particular, a la regulació de la llegítima (§§ 2305, 2306.1, 2325.3, 2331a, apartat 1, 2332.1 i 2, 2333, 2334, 2335 BGB). També resulta modificada la prescripció de les pretensions de naturalesa familiar i successòria (§§ 197, 199, 207, 1302, 1378, 1390, 1600b, apartat 5, 1836e BGB). En aquest punt, la llei completa els canvis ja endegats amb la gran reforma del Dret d'obligacions de l'any 2001², als que s'havien adaptat ja altres lleis extracodicials³, però no encara les pretensions del Dret de família i successions del BGB. Fonamentalment, la reforma elimina el termini especial de prescripció de trenta anys (antic § 197.1 Nr. 2 BGB), que no s'adiu en absolut amb el termini general de tres anys que regeix per a la resta de pretensions (§ 195 BGB). Però, com es veurà, els trenta anys encara regeixen en alguns casos (§§ 197.1 Nr. 1, 199.3a BGB).

El Dret de successions, que fins a la data conservava la redacció originària del BGB⁴, sofreix una reforma de mínims que, tanmateix, ha experimentat un llarg recorregut degut, entre altres motius, a les exigències imposades pels alts estàndards alemanys en tècnica legislativa ("*Gesetzgebung*"). Es portava preparant des de març de l'any 2007, però el procés legislatiu no es va endegar fins el 30 de gener de 2008 amb l'aprovació pel Govern del Projecte de Llei.⁵ Després de diversos informes, entre ells el del *Bundesrat* i la rèplica del propi Govern, el 24 d'abril de 2008 fou presentat al *Bundestag*, que va examinar-lo en la seva sessió de 29 de maig i va sol·licitar informes a la Comissió de justícia i altres Comissions interessades. La primera fins i tot va organitzar una audiència pública, que va tenir lloc en la sessió de 8 d'octubre de 2008, amb presència de 9 juristes experts.⁶ Va redactar el seu dictamen el 17 de juny de 2009⁷, el *Bundestag* va fer seus els canvis proposats i va aprovar la llei el 2 de juliol. El *Bundesrat* ho va fer el 18 de

¹ BGBl. I, 3142-3144.

² Gesetz zu Modernisierung des Schuldrechts, de 16 de novembre de 2001 (BGBl. I, 3138).

³ Gesetz zur Anpassung von Verjährungsvorschriften an das Gesetz zur Modernisierung des Schuldrechts, de 9 de desembre de 2004 (BGBl. 2004, I-3214). Per a un comentari al projecte de llei, *vid.* Albert LAMARCA MARQUÈS (2004).

⁴ Per una perspectiva general que ja incorpora anotacions sobre la reforma llavors només projectada, *vid.* Anne RÖTHEL (2008).

⁵ Drucksache 16/8954.

⁶ Prof. Dr. Barbara Daubner-Lieb (U. Köln), Prof. Dr. Kurt Werner Lange (U. Baureuth), Dr. Wolfgang Litzemberger (Notari, Mainz), Dr. Jörg Mayer (Notari, Simbach), Dr. Angelika Nake (Advocadessa, Darmstadt), Prof. (emèrit), Dr. Gerhard Otte (U. Bielefeld), Prof. Dr. Thomas Pfeiffer (Ruprecht-Karls U. Heidelberg), Prof. Dr. Peter Rawe (Notari, Hamburg), Dr. Gerhard Schilling (Magistrat del Tribunal Suprem, Karlsruhe).

⁷ *Beschlussempfehlung und Bericht des Rechtsausschusses (6. Ausschuss) zu dem Gesetzentwurf der Bundesregierung (Drucksache 16/8954). Deutscher Bundestag. 16 Wahlperiode. Drucksache 16/13543.*

setembre.⁸ La llei es va publicar al Butlletí Oficial Federal ("*Bundesgesetzblatt*") el 29 de setembre.
9

Segons l'explicació que acompanya el Projecte de Llei aprovat pel Govern, era necessària la reforma del Dret successori per tal adequar aquesta part del Dret a l'evolució social que, segons mostren les estadístiques, es caracteritza per¹⁰:

- a) l'increment de les parelles no casades i el de fills no matrimonials;
- b) l'augment de les famílies reconstituïdes amb fills procedents d'un matrimoni anterior, fet que reforça el rol social de pare/mare de la nova parella del progenitor biològic, però que també contribueix a allunyar els vincles amb el pare/mare biològic amb el que el fill no conviu;
- c) l'increment de la mobilitat de la població a d'altres territoris, degut al canvi en les estructures tradicionals de prestació laboral, que contribueix a relaxar els vincles familiars; i, finalment,
- d) l'augment de l'esperança de vida, que fa créixer el nombre de persones que requereixen assistència i que, en la majoria de casos, es presta a casa per part dels familiars.

Les reformes del Llibre 5 BGB finalment aprovades pel Parlament són menors de les que inicialment havia proposat el Govern. Això es tradueix en l'abandó del propòsit de reforma que, en tot o en part, afectava a un total de sis preceptes: §§ 2050, 2057a, 2057b (nou), 2278.2, 2315.1, 2316.1 BGB. Els canvis més importants afecten a la regulació de la llegítima i, fonamentalment, a les causes de privació ("desheretament", en la nostra terminologia).

2. La reforma de la llegítima

La llegítima (un dret de crèdit contra l'hereu) sofreix modificacions que, tanmateix, no qüestionen el seu fonament ni, per tant, la seva subsistència. No es modifica tampoc ni la quantia (la meitat del valor de la quota hereditària legal), ni els beneficiaris (descendents, pares, cònjuge) (§ 2303 BGB).

El legislador ha mantingut l'equilibri entre la necessitat d'adequar el valor de la llegítima a la realitat social i l'obligatorietat d'observar el mandat contingut en la Sentència del Tribunal

⁸ *Drucksache* 693/09

⁹ *Vid.* referència *supra* n. 1.

¹⁰*Drucksache* 16/8954, 8

Constitucional (BVerfGE) de 19 d'abril de 2005¹¹. Segons el BVerfG la llegítima dels descendents és un valor protegit constitucionalment del que aquells no poden ser-ne privats, ni la seva percepció es pot fer dependre d'una prèvia situació de necessitat. Ho garanteix l'art 14.1,I, en relació amb l'art. 6.1 de la Llei Fonamental de la República Federal Alemanya ("*Grundgesetz*"). Malgrat els progressius canvis en l'evolució de les estructures familiars, la llegítima no perd vigència i els seus fonaments encara s'expliquen en virtut del principi de solidaritat familiar i de protecció de la família¹²:

a) El principi de solidaritat familiar (palès en els §§ 1601, 1618a BGB) demostra que el patrimoni de pares i fills es manté i/o s'incrementa gràcies a l'ajuda mútua i recíproca entre ells. D'una banda, mitjançant els aliments o altre tipus d'atencions dels fills als pares quan aquests es fan grans; de l'altra, mitjançant la formació que els pares donen als seus fills per tal que aquests siguin després capaços de guanyar-se el seu propi patrimoni. El BVerfG afegeix que en la majoria de successions, i malgrat la relaxació del vincles familiars tradicionals, els hereus resulten escollits dins dels membres de la família i aquesta dada també indica que, gràcies a la solidaritat intergeneracional, el patrimoni del testador no ha estat forjat amb els seus únics i individuals esforços, sinó que, en part, prové d'una riquesa heretada.¹³

b) El principi de protecció de la família justifica que hagin d'imposar-se límits a la llibertat de testar. El causant no pot privar de la llegítima els seus descendents pel sol fet que no hagi tingut tracte familiar amb ells. N'hi ha prou amb la possibilitat de no instituir-los hereus. El dret a la llegítima evita que fills no matrimonials o que han estat fruit d'anteriors matrimonis del causant quedin exclosos d'una participació material en la seva herència pel sol fet que hagin desaparegut o s'hagin relaxat les relacions entre pares i fills.¹⁴

La sentència marca els límits dins dels que s'ha de moure el legislador, però cal tenir en compte que el BVerfG *només* prohibeix la supressió de la llegítima *dels descendents*. El legislador alemany, però, ha considerat aplicables els anteriors raonaments a la llegítima del cònjuge i dels ascendents (pares).¹⁵ En conseqüència, no només descarta l'opció de suprimir la llegítima dels descendents (constitucionalment protegida), sinó que continua mantenint la pretensió legitimària dels pares i del cònjuge. Això sí, amb retocs que reforcen la llibertat de testar.

2.1. Limitacions i gravàmens en la institució d'hereu quan aquest és legitimari (§§ 2305, 2306 BGB) ¹⁶

¹¹ 1 BvR 1644/00, 188/03. Publicada en la recopilació del BVerfGE 112, 332 ss; i, igualment, a JZ, 2005, núm. 20, 1001-1007 ss. Entre alguns dels seus comentaristes, *vid.* OTTE (2005).

¹² *Drucksache* 16/8954, 8-9.

¹³ BVerfGE, C, I 3 a i b (JZ, 1004).

¹⁴ BVerfGE, C, I 3 c (JZ, 1004).

¹⁵ Favorable a aquest plantejament, BADURA (2007), 154.

¹⁶ *Drucksache* 16/8954, 19-20.

Qualsevol legitimari cridat a l'herència com a hereu pot resultar limitat per un fideïcomís (si és cridat com a fiduciari o com a fideïcomissari), pel nomenament d'un marmessor o per instruccions en la partició; o resultar gravat amb llegats o modes. Segons l'antic § 2306 BGB, aquests límits i gravàmens s'havien de tenir per no ordenats sempre que la quota hereditària que se li deixava fos igual o inferior a la meitat de la quota hereditària legal (ineficàcia *ex lege*). La diferència fins a la meitat de la quota legal es regia pel § 2305 (suplement de llegítima).

Exemple: Un pare vidu instituïa el seu únic fill en 1/4 de l'herència. El gravava amb un llegat de 1.000. L'herència ascendia a 10.000. El llegat s'havia de considerar ineficaç. La raó és que la llegítima era de 5.000 (la meitat de la quota hereditària legal, § 2303.1 BGB) i el que rebia el fill com a hereu només era 2.500. Per tant, podia exigir com a complement de llegítima 2.500. Així, en total adquiria 5.000, per la concurrència dels dos remeis: l'anul·lació del gravamen i la pretensió al complement.

Si, per contra, la quota hereditària era superior a la legitimària, el legitimari tenia el dret d'optar entre exigir la llegítima i repudiar la quota gravada, o quedar-se amb aquesta amb els seus límits i/o gravàmens (una espècie de *cautela Socini*). Calcular si la quota hereditària era superior, inferior o igual a la llegítima era important perquè només en el primer cas el legitimari podia repudiar l'herència i exigir la llegítima franca. En aquesta mateixa hipòtesi, si repudiava per tal de no haver de suportar els gravàmens, però després resultava que no havia calculat bé el valor de la quota, perdia el dret a la llegítima.¹⁷

El rigor de la regla havia estat assuaujat per la jurisprudència que, en ocasions, havia permès impugnar l'acceptació.¹⁸ Però això no feia sinó confirmar que, en la pràctica, el càlcul era una operació difícil. Teòricament, es tractava d'una simple comparació entre quotes (*Quoten-Theorie*). Però la qüestió es complicava quan hi havia atribucions col·lacionables o imputables *ex* §§ 2315, 2316 BGB, perquè llavors s'havia de comparar el valor de la quota d'institució (sense descomptar els límits i gravàmens) amb el valor de la quota legitimària (*Werttheorie*). La raó és que el § 2306 BGB només podia garantir una participació mínima en l'herència en la quantia en què realment existís pretensió legitimària.¹⁹

Actualment, la reforma introdueix en el § 2306.1 BGB un dret d'opció general que tendeix a simplificar les coses. Qualsevol hereu legitimari limitat o gravat en la seva quota pot acceptar-la o repudiar-la i exigir la llegítima. Se suprimeixen els anteriors condicionaments i, per tant, es tendeix a facilitar la decisió de l'hereu.

Això significa també que l'hereu la quota del qual sigui inferior o igual a la llegítima ja no pot mantenir-la lliure del gravamen o les limitacions. Aquests ja no són ineficaços *ex lege*. Seguint la regla general, també aquest legitimari té l'opció. Si vol mantenir el títol d'hereu, ha de suportar-los; i, si no els vol, ha de repudiar l'herència i exigir només la llegítima. Si es dona el primer cas, el nou § 2305 BGB estableix que les limitacions i els gravàmens no es prenen en consideració en el

¹⁷ LANGENFELD (2009), 3122.

¹⁸ LANGENFELD (2009), 3122; BGH 5 juliol 2006 (NJW 2006, 3353).

¹⁹ Hk-BGB/Hoeren (2007⁵), Rn. 3.

càlcul del suplement (*vid.* també § 2307.1 BGB, que tampoc no els dedueix en la determinació del valor del llegat).

Exemple: en el cas anterior, la quota hereditària ascendia a 1.500. En el dret fins ara vigent, i atès que les limitacions i els gravàmens s'havien de tenir per no formulats, el complement de la llegítima havia de ser 3.500. Ara la reforma del § 2305 BGB deixa clar que el complement de llegítima només pot ascendir a 2.500. La conseqüència és que mentre que segons la regulació fins a la data vigent l'hereu legitimari adquiria 5.000, ara només pot adquirir 4.000. Amb tot, mercès al dret general d'opció que introdueix el § 2306.1 BGB, sempre li quedarà l'opció de repudiar l'herència i reclamar la llegítima (que, en el mateix exemple, ascendeix a 5.000).

Com a regla general, el termini per a repudiar és de sis setmanes (§ 1944.1 BGB). Aquest és un extrem que no ha resultat modificat. Per tant, si no es té un coneixement aproximat previ de la composició de l'herència, continua essent molt difícil poder fer, en un termini tan breu, una valoració que permeti saber si és millor acceptar o repudiar. Fins ara la jurisprudència tractava de solucionar-ho, tot establint el *dies a quo* per la repudiació en el moment en què l'hereu legitimari coneixia el valor de les atribucions col·lacionables o imputables a la llegítima. El legislador, tanmateix, no incorpora aquesta dada i, per contra, estableix que el *dies a quo* queda fixat en el moment en què l'hereu té coneixement dels esmentats gravàmens o limitacions. Això equival a dir que el termini comença quan resulta conegut el contingut del testament.

2.2. Determinació *pro rata temporis* de les donacions computables: § 2325.3 BGB²⁰

Fins a la data, el § 2325.3 BGB establia la regla anomenada del "tot o no res" ("*alles oder nichts*") a l'hora d'establir les donacions a tercers (inclòs al cònjuge) que havien de servir pel còmput de la llegítima: totes les que el causant hagués fet en els darrers deu anys. Tant si la donació s'havia atorgat l'any abans de morir com si ja feia nou anys i dotze mesos menys deu dies. A partir d'aquesta data, la donació ja no era computable. La regla havia estat fortament criticada i, especialment, per les associacions i fundacions benèfiques, a les que l'eficàcia claudicant de les donacions perjudica especialment perquè els priva de la certesa de poder continuar mantenint el suport econòmic amb què compten per a dur a terme les seves finalitats. Una possibilitat hagués estat limitar el període d'anys a efectes del còmput o directament excloure del còmput aquestes donacions i, en definitiva, primar el bé comú per sobre de l'individual del legitimari.²¹ Però aquesta no és l'opció per la qual s'ha decantat el legislador.

El nou § 2325.3 BGB preveu una computació que es redueix progressivament, a raó del 10% del valor de la donació per cada any que hagi passat des de l'atorgament ("*Abschmelzungsregelung*"). Així, si la donació va tenir lloc l'any abans de morir el causant, es té en compte la totalitat del seu valor; si dos anys abans, només el 90%; si tres, el 80%; i així successivament, fins arribar als deu anys, cas en el qual, ara igual que abans, la donació no es pren en consideració. La regla s'aplica, sigui quin sigui el moment en què hagi tingut lloc la donació, si el causant mor després que la reforma hagi entrat en vigor (art. 229, § 21.4 EGBGB).

²⁰ *Drucksache* 16/8954, 21.

²¹ Sobre el tema, HÜTTEMANN / RAWERT (2007), 73-90.

Malgrat les crítiques doctrinals al segon incís del § 2325.3 BGB, no s'ha introduït cap reforma en la determinació del *dies a quo* quan el donatari és el cònjuge: el termini de deu anys no comença a comptar abans de la dissolució del matrimoni.

2.3. L'ampliació del supòsit de fet de la moratòria en el pagament de la llegítima: § 2331 a BGB²²

El derogat § 2331a BGB establia tres requisits que la doctrina havia qualificat d' excessivament rigorosos per tal que l'hereu pogués gaudir d'una moratòria o ajornament en el pagament de la llegítima. Només ho permetia a l'hereu que al seu torn era legitimari; només si a causa de la composició del cabal relicte el pagament immediat li era inusitadament oneros; i, addicionalment, només si era exigible al legitimari acceptar la moratòria (perquè ell en resultava perjudicat).

La reforma amplia el cercle de beneficiaris per la possible moratòria: qualsevol hereu pot sol·licitar-la i no només l'hereu que, a la vegada, sigui també legitimari. També modifica lleugerament el supòsit de fet, però els canvis no són significatius i, fins a cert punt, cal dubtar de què realment contribueixin a ampliar les hipòtesis en què la moratòria ha d'ésser possible.

Efectivament, d'una banda el § 2331a BGB substitueix l'expressió "inusitadament oneros" ("*ungewöhnlich hart*") per "onerositat inequitàtica" ("*unbillige Härte*"). L'afegitó "en especial" ("*insbesondere*") que precedeix els exemples que demostren quan això ha d'entendre's que és així (quan el pagament immediat obligui l'hereu a abandonar l'habitatge familiar o a alienar un bé empresarial que constitueix la seva base econòmica i la de la seva família), no permet donar un significat singular a la frase reformada, tota vegada que aquests exemples no sofreixen variacions amb la reforma i en la versió anterior també servien per a aclarir el significat de l'expressió "inusitadament oneros". Tanmateix, el legislador considera aquests canvis terminològics prou importants com per a permetre una ampliació del supòsit de fet en la pràctica.

D'una altra banda, el § 2331a BGB exigeix tenir en compte "raonablement o adequada" ("*angemessen*") els interessos del legitimari. Fins a la data, l'ajornament només podia imposar-se en la mesura en què, després de valorar totes les circumstàncies concurrents, aquest pogués ésser exigit ("*zugemutet*") al legitimari. Ara, tot i que no s'abandona la necessitat de sospesar tots els interessos en joc, sembla que n'hi hauria prou per a conciliar ambdues posicions amb el reforçament de la posició jurídica del legitimari. Però no es preveuen mesures especials. El legislador considera suficient que l'hereu doni garanties de pagament (§ 1382.3 en relació amb el § 2331a BGB) i, per tant, quan això no sigui possible, suggereix que la moratòria no pot ser imposada al legitimari. Naturalment, això limita considerablement la pretensió d'ajornament de pagament de l'hereu. Però el legislador ha estat especialment sensible a la protecció constitucional de la posició jurídica del legitimari. La doctrina critica que la *mens legislatoris* no

²² *Drucksache* 16/8954, 21-22.

hagi contemplat altres factors, com ara el comportament del legitimari en vida del causant. De nou, s'adverteix, es cau en solucions que aboquen a un "*alles oder nichts*".²³

2.4. Les noves causes de privació de la llegítima i els requisits per a fer-les valer: §§ 2333, 2336.2 BGB²⁴

Els §§ 2333-2335 BGB encara conservaven la redacció originària del BGB, amb l'única modificació derivada de la reforma del divorci, a propòsit de la qual es va introduir en el § 2335 BGB la possibilitat de privar de la llegítima al cònjuge divorciat. L'obsolescència de la casuística codificada exigia un nou plantejament, presidit per dos principis que contraresten llur respectiu abast: si bé la privació de la llegítima és una manifestació de la llibertat de testar, el legitimari té una posició constitucionalment protegida.

La nova redacció del § 2333 BGB i la derogació dels §§ 2334 i 2335 BGB representen els canvis més importants en la reforma de la llegítima. Aquests tenen per objecte la posada al dia i la reformulació de les causes de privació; l'ampliació del cercle de possibles afectats pel comportament del legitimari (no només, però també) amb la finalitat d'adequar la norma a les noves estructures familiars (fills del cònjuge o parella de fet, menors acollits en la família del causant); i, finalment, la uniformització de les causes de privació per a tots els legitimaris que, fins a la data, eren distintes en funció del grau de parentiu (*vgr.* el § 2333 Nr. 2 i 5 BGB no s'aplicaven als pares: § 2334; ni el § 2333 Nr. 5 s'aplicava al cònjuge, § 2335 BGB).

El Nr. 2 del § 2333 contemplava el "maltractament físic dolós" (§ 2333 Nr. 2; també § 2335 Nr. 2 BGB) que era una causa de nul·la rellevància pràctica i, en el seu cas, subsumible en el § 2333 Nr. 3: "comissió d'un delictes o falta greu i dolosa". En conseqüència, es suprimeix aquella causa antigament tipificada en el Nr. 2 i, amb aquest mateix número, es contempla només la que antigament venia tipificada en el Nr. 3.

El § 2333 Nr. 5 es referia a la vida deshonorosa o immoral del descendent, que ara també desapareix com a causa de privació (en conseqüència, també el § 2336.4 BGB). El criteri ve reemplaçat per un altre que proporciona major seguretat jurídica, com és la condemna per sentència ferma i sense suspensió, per la comissió d'un delictes dolós, a una pena de privació del llibertat d'un any com a mínim (§ 2333 Nr. 4). La diferència entre la causa contemplada en aquest Nr. 4 i la referida en el Nr. 2 és que en aquest darrer cas s'exigeix que el delictes o la falta greu i dolosa hagi estat comès contra qualsevol de les persones assenyalades en el Nr. 1. El Nr. 4 té, doncs, un abast més general. També perquè no importa l'estat de consciència o inconsciència amb què el legitimari hagi actuat. D'aquí la referència a l'internament en un hospital psiquiàtric o centre de rehabilitació.

Efectivament, es constata que les causes que antigament podien reconduir-se al Nr. 5 § 2333 (prostitució, proxenetisme, jocs d'atzar, usura, vida erràtica i sense sostre, homosexualitat,

²³ LANGE (2009), 738.

²⁴ *Drucksache* 16/8954, 22-25.

concubinatge) es projecten sobre una família que ja no es correspon amb l'actual. Més conforme amb els temps moderns és reputar contraris a la moral o els bons costums comportaments humans susceptibles de constituir fets delictius, com ara la contractació il·legal de treballadors, la pertinença a banda armada o l'assassinat o els abusos sexuals perpetrats contra menors d'edat. Tanmateix, sembla que és pràcticament inexistent la jurisprudència sobre causes de privació basades en altres fets delictius diferents dels dos esmentats en darrer lloc, de forma que s'acaba advocant per la supressió del Nr. 5 del § 2333 BGB sobre la base de la seva nul·la rellevància pràctica i, en el seu lloc, s'incorpora un Nr. 4 en el § 2333 BGB que expressament té en compte la comissió d'un delictes amb condemna de privació de llibertat no inferior a un any i sense suspensió. D'altra banda, la Sentència del BVerfG no admet la privació de la llegítima pel sol fet que els vincles familiars s'hagin trencat o relaxat. Per això i també per raons de seguretat jurídica, el legislador rebutja expressament la introducció d'una clàusula general d'equitat com la del § 1579 Nr. 7 BGB que, en el context de la denegació o limitació del dret d'aliments al cònjuge divorciat, es refereix a conductes "incorrectes i manifestament greus, contràries a l'equitat".

El fet que constitueix causa de privació de la llegítima, a l'empara del § 2333 Nr. 4 BGB, ja no es jutja en virtut de la moralitat o immoralitat de la conducta; n'hi ha prou amb què aquesta comporti la infracció de la norma penal que reuneixi els requisits del tipus assenyalats, que existeixi sentència ferma (fermesa present o futura), i que la pena sigui l'indicada. Ara bé, a aquesta dada de caràcter objectiu, se n'afegeix una altra de caràcter subjectiu: la participació en l'herència d'aquest legitimari condemnat ha d'ésser quelcom inacceptable pel testador, *vgr.* que el delictes suposi un greu atemptat contra els valors personals i familiars que aquest professa. La causa és, doncs, aliena a la relació causant/legitimari; la privació és conseqüència d'una conducta d'aquest últim que repugna al testador, que caldrà que faci explícits els motius en la disposició testamentària (nou § 2336.2 BGB). En opinió del legislador, coadjuvarà a interpretar el caràcter "inacceptable" del comportament el nombre d'anys de privació de llibertat que acompanyi a la comissió del delictes (al que necessàriament s'ha de referir el causant en la clàusula de privació). És una dada que està per veure si corroborarà la jurisprudència, a la vista de la rigidesa amb què fins a la data ha interpretat les formalitats exigides en el § 2336 BGB i que, ara, la reforma reforça.²⁵ No hi haurà causa de privació, però, si el testador ha estat ell mateix condemnat en algun moment pel mateix delictes i no se n'ha distanciat suficientment (*vgr.* si va ser condemnat per un delictes de tràfic de drogues en la seva joventut, però després ha continuat vinculat al negoci) o ell mateix ha contribuït a la seva comissió.

No és necessari que existeixi fermesa de la sentència en el moment en què el causant decideix privar de la llegítima. Aquest serà un element de prova determinant de la concurrència de la causa, però no és exigible en el moment en què el causant procedeix a la privació (§ 2336.2 BGB).

La supressió del § 2336.4 BGB, quant a la ineficàcia sobrevinguda de la causa de privació per haver-se apartat el descendent de forma duradera de la vida deshonrosa o immoral, és conseqüència de la derogació del § 2333 Nr. 5 BGB, i duu a la modificació de les remissions que efectua el § 1513 BGB.

²⁵ LANGE (2009), 740-741; HAPP (2009), 299; LANGENFELD (2009), 3121.

3. Altres modificacions en el Dret de Successions

3.1. La successió de l'Estat: § 1936 BGB²⁶

Atès que a Alemanya ja no existeixen “*Bundesstaaten*” sinó “*Bundesländer*” i que la nació fa temps que ha deixat d'ésser un Imperi (“*Reich*”), les modificacions hagudes en el § 1936 BGB tenen per objecte la seva acomodació al llenguatge i situació polític administrativa actual. El principi general és que l'Estat federat succeeix quan el causant no deixa parents (sense límit de grau, §§ 1924-1930 BGB), ni cònjuge ni parella de fet (§§ 1931 ss. BGB). El criteri per determinar quan succeeix el *Land* és el del darrer domicili o, en darrer terme, el de la darrera residència del causant. Però si cap d'aquests dos punts de connexió poden ser determinats, llavors succeeix l'Estat federal. També, doncs, quan la llei successòria del causant estranger reenvia al Dret alemany. Aquest extrem no quedava aclarit en l'antiga redacció del § 1936 BGB i era discutit si no havia d'ésser el Fisc (segons la terminologia del BGB) del lloc del qual era nacional el causant qui hagués de succeir.

3.2. La col·lació en el cas de prestació d'atencions i assumpció de la cura del testador: § 2057a i (nou) b BGB²⁷

Sovint les persones grans no són ingressades en residències geriàtriques o hospitals i són ateses a casa seva per alguns dels seus familiars, probablement sense contraprestació si es té en compte que el deure d'assistència és inherent al principi de solidaritat familiar. Si aquestes persones no són degudament tingudes en compte pel causant en el seu testament, ni tampoc la llei arbitra algun mecanisme per a compensar els esforços i les renúncies que la seva atenció i assistència comporta als cuidadors, és evident que surten perjudicades davant dels hereus o la resta de cohereus. El § 2057a, apartat 1 BGB es va fer ressò del problema i va permetre als descendents que haguessin tingut cura del causant durant un llarg període de temps exigir la col·lació de les despeses als altres hereus legals. Però amb dues limitacions importants: només si tant el qui n'han tingut cura com els altres hereus legals que amb ells concorren són descendents; i, addicionalment, només quan la dedicació al causant per part d'aquells descendents hagi comportat la renúncia a un salari o a ingressos professionals. La norma tan sols té aplicació en la successió intestada, perquè se suposa que si el causant atorga testament o contracte successori ja té en les seves mans la possibilitat d'instituir els cuidadors en una quota superior a la dels altres hereus o beneficiar-los amb un llegat. En això, el Projecte del Govern no plantejava cap

²⁶ *Drucksache* 16/8954, 16.

²⁷ *Drucksache* 16/8954, 17-18. L'expressió “col·lació” tradueix el terme *Ausgleichung* (§2057a, apartat 4 BGB). Però en el § 2057a, apartat 4 BGB es tracta d'una pretensió del descendent que és cohereu i que ha fet la despesa, a la compensació/distribució de la mateixa, directament contra els altres descendents cohereus en la partició. En canvi, entre nosaltres, l'art. 464-17 CCCat utilitza el terme col·lació per indicar l'aportació ideal a l'herència d'una atribució (íd. § 2050 BGB).

modificació. En el curs de la reforma es va descartar l'atribució d'un llegat legal per no violentar la probable voluntat del testador que, havent pogut honrar els cuidadors, en canvi no ho va fer.

El que sí era novedós en el Projecte era la pretensió d'ampliar el deure de *col·lació* a tots els que resultessin ésser hereus legals, independentment de la seva condició de descendents; i la voluntat de concedir el dret a obtenir la *col·lació* a qualsevol persona que hagués tingut cura del causant, encara que no fos descendent seu. Es tenia en compte la circumstància que molt sovint la persona assistida mor sense fills i és atesa per un col·lateral o un altre parent o fins i tot per persones sense vincle de parentiu (fills no biològics o la parella de fet). S'argumentava que, indirectament, aquesta solució induïa a fer prendre consciència al testador de què les prestacions no fetes efectives pels parents són una càrrega per l'Estat i, per tant, li incitava a remunerar en vida (mitjançant donacions o una altra atribució) a aquells cuidadors als que no havia instituït en la seva disposició per causa de mort, amb la qual cosa, indirectament, es donava solució a la llacuna que, d'altra banda, com ja s'ha vist, era obligada si es volia respectar la llibertat de testar.

La segona novetat del Projecte era la pretensió d'eliminar el requisit de la renúncia als ingressos professionals, per tal de donar cabuda al supòsit freqüent de les *Hausfrauen* que mai no han treballat fora de casa per tenir cura de l'educació dels fills i que, addicionalment i de forma sobrevinguda, assumeixen la càrrega de l'atenció a un ascendent quan aquest ja no es pot valdre per si mateix. S'argumentava que el fet que aquestes persones no hagin hagut de renunciar mai a un salari professional -perquè mai no n'han gaudit- no les fa menys dignes d'obtenir compensacions en el moment de la mort del causant. Sobretot perquè, també sovint, l'atenció dispensada ha contribuït a què el patrimoni de l'assistit no hagi minvat com a conseqüència d'unes despeses que, si l'atenció s'hagués dispensat fora de casa, ben segur haurien estat molt més elevades. Naturalment, les prestacions econòmiques públiques que el causant hagués obtingut en vida i que haguessin estat invertides en la seva cura pel cuidador havien d'ésser deduïdes de la reclamació de la *col·lació*.

Per facilitar la determinació de la quantia, el Govern considerava insuficients els paràmetres del § 2057a BGB (allò que "resulti equitatiu, prenent en consideració la durada i extensió de les prestacions, així com el valor del cabal relict"). Per això el Projecte remetia a la legislació especial en matèria de prestacions socials i suggeria les degudes adaptacions.

Correlativament al deure de compensar les prestacions assistencials que el projectat § 2057b BGB imposava a tots els hereus legals, el § 2316.1 BGB resultava modificat per tal d'adequar la norma al càlcul de la legitima. El canvi era purament formal, tota vegada que es tractava només d'evitar una remissió incorrecta al segon incís de l'apartat primer del vigent § 2057a BGB que, en el projecte, s'ampliava i redactava de nou en una lletra independent (la b).

La llei definitivament aprovada, tanmateix, només admet la modificació consistent en l'eliminació de la frase "renúncia a ingressos o salari professional". En aquest punt, es millora la situació dels descendents que, tot i assumir la cura, compatibilitzen aquesta amb el seu treball fora de casa. Però no s'ha millorat la situació dels qui no essent descendents, tenen cura del

causant. Ni s'ha ampliat el cercle d'obligats a la col·lació, sense que s'expliqui per què, més enllà d'apuntar a un gèneric "duu a un corollari de problemes addicionals i planteja qüestions de delimitació" ("[F]ührt zu einer Vielzahl von Folgeproblemen und Abgrenzungsfrage").²⁸ No queda tampoc degudament solucionat com haurà de calcular-se la quantia.

A diferència del que succeïa en el dret fins ara vigent, si el marmessor és qui realitza la partició, aquest també haurà de tenir en compte la regla establerta en el § 2057a BGB, la qual cosa queda assegurada mitjançant una remissió expressa a aquest precepte en el § 2204 BGB.²⁹

3.3. La renúncia a les atribucions: § 2352 BGB³⁰

La renúncia posterior a l'atribució testamentària té especial importància quan no és possible la revocació del testament (§ 2253 BGB) per causa d'incapacitat del testador (§ 2229 BGB) o perquè, tractant-se d'una atribució correspectiva en testament mancomunat, ja s'ha produït la mort de l'altre atorgant (§ 2271.2 BGB). També perquè, si l'atribució va tenir lloc en contracte successori, pot passar que ja no sigui possible la seva invalidació (§ 2290 BGB). Segons el § 2349 BGB, la renúncia contractual dels descendents i els parents col·laterals a llur dret legal a succeir s'estén als seus descendents, tret de voluntat contrària del causant. És a dir, renuncien per a ells i per l'estirp. Però el precepte, segons la major part de la doctrina i la jurisprudència, no era aplicable al supòsit de renúncia contractual a les atribucions voluntàries del § 2352 BGB, tota vegada que el § 2352.3 BGB remetia als §§ 2347 i 2348 (tocant als requisits personals i formals de la renúncia), però no al § 2349 BGB (tocant a l'eficàcia d'aquesta renúncia en front dels descendents del renunciant).

Per tant, atès que en el § 2352 BGB la renúncia no s'estenia als descendents, aquests podien arribar a succeir al causant en la mateixa atribució renunciada per l'ascendent. Però si el renunciant havia rebut compensació en vida i premoria, la jurisprudència interpretava la voluntat del causant en el sentit que aquest no hauria volgut que els descendents (del renunciant) el succeïssin, sempre que aquests s'haguessin d'entendre cridats per la via interpretativa del § 2069 BGB.³¹ Es tractava d'evitar beneficiar doblement els membres d'una estirp (el renunciant i els seus descendents) en perjudici dels altres fills del causant. La "*doppelt Begünstigung des Stammes des Verzichtenden*" (doble benefici de l'estirp del renunciant) es concretava en, d'una banda, la compensació que l'instituit o legatari rebia per la renúncia a l'atribució testamentària; i, de l'altra, en la crida als seus descendents en aquesta mateixa atribució.

La reforma del § 2352,III BGB amplia la remissió al § 2349 BGB i obvia el problema de què l'hereu o el legatari instituit voluntàriament hagi o no percebut en vida recompensa per la renúncia. La

²⁸ Drucksache 16/13543, 12.

²⁹ Drucksache 16/8954, 18-19.

³⁰ Drucksache 16/8954, 25-26.

³¹ De vegades s'entenia que la renúncia a l'atribució mitjançant compensació operava com a condició resolutòria de la crida als descendents. Però la situació era problemàtica i els resultats sempre incerts. Vid. REIMANN (2009), 1635.

regla general és ara que, de la mateixa manera que la renúncia d'un fill o parent del testador a la seva legítima o quota hereditària legal té eficàcia respecte dels seus descendents (del renunciant), la renúncia de l'hereu o legatari a allò que el causant li ha deixat voluntàriament té idèntica eficàcia jurídica respecte dels seus descendents. Si el causant vol evitar-ho, ha de dir-ho expressament.

La doctrina no mostra un parer unànim, sobre si això ha de ser així només quan els descendents del renunciant ocupen el seu lloc *per la via interpretativa de l'art. 2069 BGB* (*vgr.* quan el testador no institueix substitut vulgar o *Ersatzerbe* en l'herència o el llegat: § 2096 i § 2190 BGB, respectivament) o també quan els descendents hagin estat instituïts expressament com a *Ersatzerben* pel causant. Certament, la llei no estableix distincions.³²

3.4. L'adaptació dels §§ 2182, 2183 i 2376 BGB a la reforma del Dret d'obligacions³³

Les normes sobre sanejament en el llegat i en la venda d'herència s'adapten a la terminologia i la regulació instaurada per la Llei de modernització del Dret d'obligacions. Així, el § 2182 BGB (responsabilitat per vicis jurídics en el llegat) i el § 2376 BGB (responsabilitat per vicis jurídics i materials en la venda d'herència), reemplacen l'expressió "sanejament" ("*Gewährleistung*") per la de "responsabilitat" ("*Haftung*"). Pel que fa al llegat de cosa genèrica, el § 2183 BGB (responsabilitat per vicis materials) especifica que no és necessari fixar un termini per a la correcció del compliment quan el gravat lliura dolosament un cosa amb vicis materials i el legatari opta per exigir el rescabament dels danys (*vid.* § 281 BGB). El mateix precepte prescindeix d'expressions com "indemnització en cas d'incompliment" ("*Schadenersatz wegen Nichterfüllung*"), que el legislador substitueix per la d'"indemnització en substitució de la prestació" ("*Schadenersatz statt der Leistung*"). Finalment, el § 2376 BGB afegeix que el venedor respon dels vicis materials d'un objecte que pertany a l'herència si oculta dolosament el vici o garanteix la seva qualitat.

³² WÄLZHOLZ (2009), 2108; REIMANN (2009), 1635.

³³ *Drucksache* 16/8954, 18, 26.

4. La prescripció de les pretensions familiars i successòries: §§ 197.1, 199.3a, 207 BGB i altres³⁴

En matèria de prescripció, se suprimeix el § 197.1 Nr. 2 BGB: les pretensions familiars i successòries s'integren en el sistema general i, per tant, prescriuen en el termini de tres anys (§ 195 BGB). Només les *Herausgabeansprüche* o pretensió de l'hereu a la restitució d'herència, la del fideïcomissari a la restitució de béns fideïcomesos, o la de l'hereu a la restitució d'un certificat successori incorrecte, així com aquelles pretensions auxiliars que serveixen per a obtenir la informació que ha de permetre després exercir les pretensions de restitució, continuen prescrivint als trenta anys (nou § 197.1 Nr. 1 BGB, en relació amb els §§ 2018, 2130, 2362 BGB; i, pel que fa a les prescripcions auxiliars, §§ 260, 2027, 2130.2, 2362.2 BGB). La raó d'estendre a les pretensions auxiliars d'informació el termini de prescripció de la pretensió a la restitució és que, fins a la data, tots dos tipus de pretensió prescrivien als trenta anys. Si la reforma no hagués acoblat els terminis de les primeres (pretensions auxiliars) als de les segones (pretensions de restitució), aquelles haurien prescrit segons la regla general dels tres anys i, per tant, molt abans que la pretensió principal. Els trenta anys es qualifiquen de "termini especial" (de prescripció) i no de "termini màxim" (de preclusió), però cal tenir en compte el que disposa el nou § 199.3a BGB.

Els terminis curts de prescripció exigeixen que el *dies a quo* quedi fixat l'últim dia de l'any del naixement de la pretensió successòria, sempre que el creditor tingui coneixement de les circumstàncies que la fonamenten o hauria d'haver-ne tingut sense greu negligència (§ 199.1 BGB). Però la dificultat que, de vegades, pot comportar l'aclariment de les circumstàncies que fonamenten una pretensió successòria (determinació i/o localització dels hereus cridats; impugnació de la validesa del testament; aparició d'un testament nou) ha estat determinant per a la introducció d'una nova regla en el § 199.3a BGB amb un termini màxim per a fer valer la pretensió (a l'herència, al llegat, a la llegítima...) de trenta anys des del naixement de la pretensió, això és, com a regla general, des del moment de l'obertura de la successió amb la mort del causant (el que seria un termini de preclusió). És a dir, els tres anys *de la prescripció* comencen a comptar al final de l'any en què es coneix que es pot exercir la pretensió (§§ 195, 199.1 BGB), però en tot cas les pretensions *preclouen* als trenta anys des de la mort del causant (§ 199.3a BGB). El dret alemany no utilitza l'expressió *preclusió* i sempre es refereix a "terminis màxims de prescripció" (encara que, efectivament, en aquests trenta anys la prescripció pot no haver-se consumat). En aquest sentit, es modifica la rúbrica del § 199 BGB per deixar clar que quan es parla de terminis màxims en els apartats 2 i 4 del precepte es tracta de terminis *de prescripció*.

El resultat és que s'adapta i es generalitza a aquest nou supòsit de fet (el de les pretensions que deriven de situacions successòries incertes o desconegudes) el que abans era la regla general de prescripció de la pretensió de llegítima: tres anys des del moment del coneixement de la mort del causant [...] i, amb independència d'aquest coneixement, trenta des de la mort del causant (antic § 2332.1 BBGB que, en la nostra terminologia, diríem que contenia una regla general de prescripció de tres anys i de trenta de preclusió). Ara, igual que abans, el termini general de tres anys també regeix per les pretensions que tenen per objecte prestacions periòdiques o d'aliments (*vgr.* llegats)

³⁴ *Drucksache* 16/8954, 10-12, 13-16, 19, 22.

(antic § 197.2 BGB, ara derogat), però aquestes pretensions *successòries* no quedaran subjectes al termini màxim de prescripció de deu anys (§ 197.4 BGB), sinó al màxim de prescripció de trenta (§ 199.3a BGB), perquè això no perjudica l'hereu, que sempre pot limitar la seva responsabilitat als béns de l'herència. En canvi, no es regeixen pel termini màxim de trenta anys les pretensions per a reclamar els crèdits del causant o el pagament dels seus deutes pendents. La raó és que no són pretensions successòries i, per tant, la prescripció es regeix segons les regles aplicables a la relació jurídica del causant amb els tercers. En el seu cas, s'observa el que disposa el § 211.1 BGB.

La suspensió de la prescripció, en el supòsit descrit en el § 207.1 Nr. BGB (*vgr.* en relació amb el § 1698 BGB), s'allarga fins els 21 anys del fill, de manera que les pretensions es poden fer valdre fins que aquest arribi a complir 24 anys. El termini anterior es considerava excessivament curt i poc adequat a la realitat. S'amplia el supòsit a les pretensions entre el fill d'un dels progenitor i la parella de fet d'aquest últim.

El § 1302 BGB (pretensió de rescabament en cas de ruptura de la promesa de matrimoni) es modifica en el sentit de substituir els dos anys de prescripció pel nou termini general dels tres anys. El *dies a quo*, però, continua essent el mateix (el moment de la ruptura), tot apartant-se així el legislador de la regla establerta en el § 199.1 BGB, segons la qual el termini de prescripció comença a finals de l'any en què la pretensió neix i es té coneixement de la mateixa; i exceptuant així mateix l'aplicació del § 199.4 BGB (deu anys, sense coneixement) perquè, amb independència del coneixement, la prescripció ja es fixa en tres anys. Malgrat l'escassa repercussió pràctica de la norma, la modificació pretén la seva harmonització amb la regulació continguda en els §§ 604.5, 695, II, 696, III BGB. El § 1392 BGB no és l'única norma que, tocant a l'inici del còmput de les pretensions familiars i successòries, encara continua mantenint regles especials de prescripció. *Vid.* també §§ 1390.3, 2287.2, 2332 BGB.

Amb la supressió del § 1378.4 BGB es modifica el termini màxim de prescripció de trenta anys del crèdit de participació. A partir d'ara, el termini màxim de prescripció d'aquest crèdit és de deu anys (§ 199.4 BGB). D'altra banda, l'aplicació dels §§ 195 i 199.1 i 3a BGB (terminis generals i màxims de prescripció) permet cobrir el supòsit de fet de l'antic § 1378.4 BGB, si bé la reforma té la virtut d'incorporar el "desconeixement sense greu negligència" com a element del *dies a quo* en el termini de prescripció general, que l'antic § 1378.4 BGB ometia.

La reforma de l'apartat 5 del § 1600b BGB té per objecte deixar clar que el termini de prescripció per a impugnar la paternitat també se suspèn en els supòsits de § 204, apartat 1, números 4, 8, 13, 14 i apartat 2. La supressió de la segona frase del primer apartat del § 1836e BGB respon a la voluntat d'adaptar als nous terminis de prescripció les pretensions de la Caixa de l'Estat contra el tutelat.

5. Reformes que no han prosperat o que no s'han abordat

5.1. La col·lacionabilitat i imputabilitat de donacions amb posterioritat a l'atribució: § 2050.1 i 3, § 2053.1, § 2315.1 BGB³⁵

Tant el § 2050.1 BGB com el § 2053.1 BGB estableixen si i quines atribucions fetes pel causant als seus descendents són col·lacionables. Ho són en el primer cas; no ho són en el segon. Però tots dos preceptes permeten a l'atribuent destruir la interpretació legal en el moment de fer l'atribució. Amb la finalitat de reforçar la llibertat de testar, el Projecte del Govern volia derogar aquesta regla i permetre que la col·lació o la seva exclusió pogués ésser ordenada tant en el moment de fer l'atribució com amb posterioritat i també amb posterioritat permetre a l'atribuent revocar la seva anterior decisió i, en tots dos casos, només en disposició per causa de mort. S'al·legava que això li donava un major marge d'adequació de la seva voluntat a les eventuais noves circumstàncies, això és, essencialment, a l'evolució de les seves relacions amb l'adquirent que resultaria ésser el seu hereu legal. Com a complement d'aquesta regulació, es proposava un nou § 2278.2 Nr. 4 BGB en què es preveia la possibilitat de pactar en contracte successori la qualitat de no col·lacionable de l'atribució, per tal de protegir el beneficiari amb la irrevocabilitat.³⁶ El mateix havia de regir en relació amb la imputació de donacions a la llegítima. Segons el vigent § 2315.1 BGB, la imputabilitat depèn només de la voluntat del donant manifestada en l'acte d'atorgament. La imputació no es pot fer posteriorment, ni tampoc posteriorment pot deixar-se sense efecte.

Les propostes no van reeixir. S'al·legava que mereixia ésser protegida la confiança de l'adquirent en què l'atribució no seria col·lacionable, ni la donació imputable a la llegítima.³⁷

5.2. La proposta de canvi de la regla interpretativa de la imputabilitat/computabilitat de les atribucions

La doctrina, fins i tot la que havia considerat "monstruosa" la proposta no reeixida a la que s'acaba d'al·ludir³⁸, lamenta que la reforma no hagi invertit la regla sobre la col·lació i la imputació, en el sentit de considerar col·lacionables i imputables totes les donacions als descendents, tret de manifestació contrària del donant. Actualment, el § 2050.3 i el § 2315 BGB disposen que les atribucions i donacions només són col·lacionables/imputables *si el causant ho disposa expressament en l'acte d'atorgament*. Però si resulta que no diu res (*vgr.* perquè la donació no requereix escriptura pública i el notari no ha pogut explicar al donant les conseqüències jurídiques del seu acte), uns hereus i/o legitimaris reben més que els altres. Si la discriminació és volguda, no hi hauria res a objectar. Però si el causant no n'és conscient, tal i com sembla que succeeix en la majoria de casos, la norma contraria la seva presumpta voluntat i, a més, ja no podrà posar-hi remei amb posterioritat a l'atorgament.³⁹ Per això s'estima més convenient una

³⁵ Drucksache 16/8954, 16-17, 20-21.

³⁶ Drucksache 16/8954, 19.

³⁷ Drucksache 16/13543, 12. Crítics amb l'argument, LANGE (2009), 734; LINNARTZ (2009), 6; LANGENFELD (2009), 3124.

³⁸ REIMANN (2009), 1635.

³⁹ LANGE (2009), 734; REIMANN (2009), 1635.

única regla general en virtut de la qual qualsevol atribució quedi sotmesa a col·lació/imputació, tret que en l'acte d'atorgament es disposi altrament (§ 2050.1 BGB).

6. Reflexions finals

La doctrina alemanya valora positivament les reformes, essencialment perquè algunes d'elles tracten de posar remei a problemes que des de feia temps reclamaven solució. Es mostra crítica, però, amb el limitat abast de la llei, i desitja que aquesta sigui només un primer pas en el camí que hauria de dur a una modificació més profunda del Llibre 5 BGB. Des de la perspectiva d'un jurista català, seria agosarat valorar o augurar l'impacte de la nova normativa en l'ordenament jurídic alemany. Tampoc no és ara el moment de reobrir el debat –gairebé inexistent a casa nostra– sobre si cal o no mantenir la llegítima.⁴⁰ La recent reforma del Llibre IV CCCat ja ha deixat clar que n'hi ha prou amb avançar en la tendència al seu afebliment⁴¹, tot i que el legislador no ha fet seves algunes de les propostes novedoses del legislador alemany que van en la mateixa línia i que ja eren conegudes⁴², com ara la computació de donacions *pro rata temporis* en el càlcul de la llegítima; o la consideració dels danys infligits a d'altres persones pròximes del causant i distintes de la parella de fet (*vgr.* fills del cònjuge o convivent) entre les causes de privació o “desheretament”. D'altra banda, el legislador català introdueix en l'art. 451-17, 2e CCCat una causa de privació de la llegítima que el legislador alemany rebutja expressament i, com ja s'ha dit, no només per ésser contrària als arguments defensats pel Tribunal Constitucional en la sentència de 19 d'abril de 2005, sinó també per raons de seguretat jurídica.⁴³

⁴⁰ VAQUER ALOY (2007).

⁴¹ Per a la nova regulació de l'institut de la llegítima, *vid.* LAMARCA MARQUÈS (2009), 263-298.

⁴² OBERGFELL (2007), 1321-1328; ARROYO I AMAYUELAS (2007), 345-350.

⁴³ *Vid.*, amb encert, la crítica a legislador català de RIBOT IGUALADA (2009), 1401-1402.

7. Bibliografia

Esther ARROYO I AMAYUELAS (2007), "Simposi «Reformfragen des Pflichtteilsrechts» (Schloss Salzau, Kiel, 30 de novembre – 2 de desembre de 2006), coordinat per Anne Röthel (Buccerius Law School, Hamburg)", *RCDP*, núm. 8, 345-350.

Peter BADURA (2007), "Erbrecht, Testierfreiheit und Schutz der Familie", a Anne RÖTHEL (Hrgs.) (2007), *Reformfragen des Pflichtteilsrechts. Symposium 30.11 – 2.12.2006 in Salzau*, Köln-Berlin-München, Carl Heymanns, 151-159.

Gerold HAPP (2009), "Änderung des Erb- und Verjährungsrechts", *DWW*, 297-299.

Thomas HOEREN, *ad* 2306 BGB, a Reiner SCHULZE *et alii* (2007^s), *Bürgerliches Gesetzbuch. Handkommentar*, Nomos, Baden-Baden, 2178-2179.

Rainer HÜTTEMANN / Peter RAWERT (2007), "Pflichtteil und Gemeinwohl – Privilegien für gute Zwecke?", a Anne RÖTHEL (Hrgs.) (2007), *Reformfragen des Pflichtteilsrechts. Symposium 30.11 – 2.12.2006 in Salzau*, Köln-Berlin-München, Carl Heymanns, 73-90.

Berhard F. KLINGER / Petra MÖRTL (2009), "Die Erbrechtsreform 2010", *NJW-Spezial*, núm. 16, 503-504.

Albert LAMARCA MARQUÈS (2004), "Proyecto de ley de adaptación de las disposiciones sobre prescripción a la ley de modernización del derecho de obligaciones en Alemania", *Indret*, núm. 3 (www.indret.com)

Albert LAMARCA MARQUÈS (2009), "Relacions familiars i atribucions successòries legals. Llegítima i quarta vidual al llibre IV del Codi civil de Catalunya", a Àrea de Dret Civil UdG (coord.), *El nou Dret successori del Codi civil de Catalunya*, Girona, Documenta, 263-307.

Knut Werner LANGE (2009), "Das Gesetz zur Reform des Erb- und Verjährungsrechts", *DNotZ*, 732-743.

Gerrit LANGENFELD (2009), "Das Gesetz zur Änderung des Erb- und Verjährungsrechts- Inhalt und Praxisfolgen", *NJW*, núm. 43, 3121-3125.

Franz LINNARTZ (2009), "Die Erbrechtsreform", *JurisPR-FamR*, núm. 21, Anm.1, 1-6.

Eva Inés OBERGFELL (2007), "Legítima – quo vadis? Informe sobre el Simposio «Cuestiones sobre la reforma del derecho a la legítima» en el Castillo de Salzau (30 de noviembre – 2 de diciembre de 2006) y el Anteproyecto del Ministerio Federal de Justicia alemán", *ADC*, núm. 3, 1321-1328.

Gerhard OTTE (2005), "Anmerkung zur BVerfGE 19.04.2005", *JZ*, núm. 20, 1007-1010.

Wolfgang REIMANN (2009), “Die Reform des Erb- und Verjährungsrechts”, *FamRZ*, núm. 19, 1633-1636.

Jordi RIBOT IGUALADA (2009), *ad art. 451-17 CC Cat*, a Joan EGEA FERNÁNDEZ – Josep FERRER RIBA (dirs.), *Comentari al llibre quart del Codi civil de Catalunya, relatiu a les successions*, II, Barcelona, Atelier, 1393-1402.

Anne RÖTHEL (2008), *El Derecho de Sucesiones y la legítima en el Derecho alemán*. Trad. Antoni Vaquer Aloy. Barcelona, Bosch-Col legi de Notaris de Catalunya.

Anne RÖTHEL (Hrgs.) (2007), *Reformfragen des Pflichtteilsrechts. Symposium 30.11 – 2.12.2006 in Salza*, Köln-Berlin-München, Carl Heymanns, 2007.

Antoni VAQUER ALOY (2007), “Reflexions sobre una eventual reforma de la llegítima”, *Indret*, núm. 3 (www.indret.com).

Eckhard WÄLZHOLZ (2009), “Die Reform des Erb- und Pflichtteilsrechts zum 1.1.2010 – Überblick mit Gestaltungsempfehlungen”, *DStR*, 2104-2110.

b) Traduccions del BGB al castellà/català

Albert LAMARCA I MARQUÈS (dir.) (2008), *Código Civil alemán - Bürgerliches Gesetzbuch*, Marcial Pons, Madrid - Barcelona.

Antoni VAQUER ALOY / Albert LAMARCA I MARQUÈS / Jochen BECKMANN (2003), “Annex. Regulació de la prescripció en el Codi Civil alemany i en els Principis de Dret Contractual Europeu” *RCDP*, núm. 2, 142-150.

8. Abreviatures

ADC	Anuario de Derecho Civil
BGBI	Bundesgesetzblatt
BGH	Bundesgerichtshof
BVerfG	Bundesverfassungsgericht
BVerfGE	Entscheidung/en des Bundesverfassungsgerichts
CCCat	Codi Civil de Catalunya
DNotZ	Deutsche Notar-Zeitschrift
DStR	Deutsches Steuerrecht.
DWW	Deutsche Wohnungswirtschaft
FamRZ	Zeitschrift für das gesamte Familienrecht
JurisPR-FamR	Juris PraxisReport Familienrecht
JZ	Juristenzeitung

NJW
RCDP

Neue Juristische Wochenschrift
Revista Catalana de Dret Privat

9. Annex. Quadre de les reformes

Secció 5. Prescripció <i>Abschnitt 5. Verjährung</i>		
Títol 1. Objecte i durada de la prescripció <i>Titel 1. Gegenstand und Dauer der Verjährung</i>		
Regulació vigent fins a finals de 2009	Regulació vigent a partir de l'1 de gener de 2010	Traducció dels preceptes actualment vigents
<p>§ 197 Dreißigjährige Verjährungsfrist</p> <p>(1) In 30 Jahren verjähren, soweit nicht ein anderes bestimmt ist,</p> <p>1. Herausgabeansprüche aus Eigentum und anderen dinglichen Rechten,</p> <p>2. familien- und erbrechtliche Ansprüche,</p> <p>3. rechtskräftig festgestellte Ansprüche,</p> <p>4. Ansprüche aus vollstreckbaren Vergleichen oder vollstreckbaren Urkunden,</p> <p>5. Ansprüche, die durch die im Insolvenzverfahren erfolgte Feststellung vollstreckbar geworden sind, und</p> <p>6. Ansprüche auf Erstattung der Kosten der Zwangsvollstreckung.</p> <p>(2) Soweit Ansprüche nach Absatz 1 Nr. 2 regelmäßig wiederkehrende Leistungen oder Unterhaltsleistungen und Ansprüche nach Absatz</p>	<p>1. Herausgabeansprüche aus Eigentum, <i>anderen dinglichen Rechten, den §§ 2018, 2130 und 2362 sowie die Ansprüche, die der Geltendmachung der Herausgabeansprüche dienen,</i></p> <p>2. aufgehoben</p> <p>(2) Soweit Ansprüche nach Absatz 1 Nr. 3 bis 5 <i>künftig fällig werdende regelmäßig wiederkehrende Leistungen zum Inhalt haben</i>, tritt an die</p>	<p>§ 197 Termini de prescripció de trenta anys</p> <p>(1) Si altra cosa no s'estableix, en trenta anys prescriuen,</p> <p>1. Les pretensions de restitució de la propietat, d'altres drets reals, dels §§ 2018, 2130 y 2362, així com les pretensions que serveixen per a poder exercir la pretensió de restitució.</p> <p>2. derogat</p> <p>3. Les pretensions establertes per sentència ferma,</p> <p>4. Les pretensions que resulten de transaccions reconegudes en títols executius o en títols executius extrajudicials,</p> <p>5. Les pretensions que s'han fet executives amb ocasió de la tramitació d'un procediment concursal, i</p> <p>6. Les pretensions al reemborsament de les despeses de l'execució forçosa.</p> <p>(2) Si les pretensions de l'apartat 1, números 3 a 5 tenen per objecte prestacions periòdiques que vencen en el futur, en</p>

<p>1 Nr. 3 bis 5 künftig fällig werdende regelmäßig wiederkehrende Leistungen zum Inhalt haben, tritt an die Stelle der Verjährungsfrist von 30 Jahren die regelmäßige Verjährungsfrist.</p>	<p>Stelle der Verjährungsfrist von 30 Jahren die regelmäßige Verjährungsfrist.</p>	<p>lloc del termini de prescripció de trenta anys regeix el termini general de prescripció.</p>
<p>§ 199 Beginn der regelmäßigen Verjährungsfrist und Höchstfristen</p> <p>(1) Die regelmäßige Verjährungsfrist beginnt mit dem Schluss des Jahres, in dem</p> <p>1. der Anspruch entstanden ist und</p> <p>2. der Gläubiger von den den Anspruch begründenden Umständen und der Person des Schuldners Kenntnis erlangt oder ohne grobe Fahrlässigkeit erlangen müsste.</p> <p>(2) Schadensersatzansprüche, die auf der Verletzung des Lebens, des Körpers, der Gesundheit oder der Freiheit beruhen, verjähren ohne Rücksicht auf ihre Entstehung und die Kenntnis oder grob fahrlässige Unkenntnis in 30 Jahren von der Begehung der Handlung, der Pflichtverletzung oder dem sonstigen, den Schaden auslösenden Ereignis an.</p> <p>(3) Sonstige Schadensersatzansprüche verjähren</p> <p>1. ohne Rücksicht auf die</p>	<p>§ 199 Beginn der regelmäßigen Verjährungsfrist und Verjährungshöchstfristen</p> <p>(1) Die regelmäßige Verjährungsfrist beginnt, <i>soweit nicht ein anderer Verjährungsbeginn bestimmt ist</i>, mit dem Schluss des Jahres, in dem</p>	<p>§ 199 Inici del termini general de prescripció i terminis màxims de prescripció</p> <p>(1) Si no s'ha determinat un altre moment pel començament de la prescripció, el termini general de prescripció comença amb l'acabament de l'any en què</p> <p>1. La pretensió ha nascut, i</p> <p>2. El creditor ha tingut coneixement de les circumstàncies que fonamenten la pretensió i de la persona del deutor o bé n'hauria d'haver tingut sense negligència greu.</p> <p>(2) Les pretensions de rescabament de danys que deriven de la lesió a la vida, la integritat corporal, la salut o la llibertat prescriuen, sense tenir en compte el seu naixement ni el seu coneixement o desconeixement greument negligent, als trenta anys de l'acte, la violació d'un deure o altra circumstància que hagi donat lloc a l'esdeveniment danyós.</p> <p>(3) La resta de pretensions de rescabament de danys prescriuen</p> <p>1. Sense tenir en compte el coneixement o el</p>

<p>Kenntnis oder grob fahrlässige Unkenntnis in zehn Jahren von ihrer Entstehung an und</p> <p>2. ohne Rücksicht auf ihre Entstehung und die Kenntnis oder grob fahrlässige Unkenntnis in 30 Jahren von der Begehung der Handlung, der Pflichtverletzung oder dem sonstigen, den Schaden auslösenden Ereignis an. Maßgeblich ist die früher endende Frist.</p> <p>(4) Andere Ansprüche als Schadensersatzansprüche verjähren ohne Rücksicht auf die Kenntnis oder grob fahrlässige Unkenntnis in zehn Jahren von ihrer Entstehung an.</p> <p>(5) Geht der Anspruch auf ein Unterlassen, so tritt an die Stelle der Entstehung die Zuwiderhandlung.</p>	<p><i>(3a) Ansprüche, die auf einem Erbfall beruhen oder deren Geltendmachung die Kenntnis einer Verfügung von Todes wegen voraussetzt, verjähren ohne Rücksicht auf die Kenntnis oder grob fahrlässige Unkenntnis in 30 Jahren von der Entstehung des Anspruchs an.</i></p> <p>(4) Andere Ansprüche als die nach den Absätzen 2 bis 3a verjähren ohne Rücksicht auf die Kenntnis oder grob fahrlässige Unkenntnis in zehn Jahren von ihrer Entstehung an.</p>	<p>desconeixement greument negligent, als deu anys del seu naixement, i</p> <p>2. Sense tenir en compte el naixement ni el coneixement o el desconeixement greument negligent, als trenta anys de l'acte, la violació d'un deure o altra circumstància que hagi donat lloc a l'esdeveniment danyós. És preferent el termini que acaba abans.</p> <p>(3a) Les pretensions successòries o que pressuposen el coneixement d'una disposició per causa de mort per a poder ser exercides, prescriuen als trenta anys des del seu naixement, amb independència del coneixement o desconeixement greument negligent.</p> <p>(4) Les altres pretensions distintes de les dels apartats 2 a 3a prescriuen als deu anys del seu naixement, sense tenir en compte el coneixement o el desconeixement greument negligent.</p> <p>(5) Si la pretensió té per objecte una omisió, en el lloc del naixement es situa la contravenció.</p>
<p>Títol 2. Suspensió, Posposició del venciment i nou inici de la prescripció <i>Titel 2. Hemmung, Ablaufhemmung und Neubeginn der Verjährung</i></p>		
<p>Regulació vigent fins a finals de 2009</p>	<p>Regulació vigent a partir de l'1 de gener de 2010</p>	<p>Traducció dels preceptes actualment vigents</p>
<p>§ 207 Hemmung der Verjährung aus familiären und ähnlichen Gründen</p>		<p>§ 207 Suspensió de la prescripció per raons familiars i similars</p>

<p>(1) Die Verjährung von Ansprüchen zwischen Ehegatten ist gehemmt, solange die Ehe besteht. Das Gleiche gilt für Ansprüche zwischen</p> <p>1. Lebenspartnern, solange die Lebenspartnerschaft besteht,</p> <p>2. Eltern und Kindern und dem Ehegatten eines Elternteils und dessen Kindern während der Minderjährigkeit der Kinder,</p> <p>3. dem Vormund und dem Mündel während der Dauer des Vormundschaftsverhältnisses,</p> <p>4. dem Betreuten und dem Betreuer während der Dauer des Betreuungsverhältnisses und</p> <p>5. dem Pflegling und dem Pfleger während der Dauer der Pflegschaft.</p> <p>Die Verjährung von Ansprüchen des Kindes gegen den Beistand ist während der Dauer der Beistandschaft gehemmt.</p> <p>(2) § 208 bleibt unberührt.</p>	<p><i>2. dem Kind und</i></p> <p><i>a) seinen Eltern oder</i></p> <p><i>b) dem Ehegatten oder Lebenspartner eines Elternteils bis zur Vollendung des 21. Lebensjahres des Kindes.</i></p>	<p>(1) La prescripció de les pretensions entre cònjuges queda suspesa mentre dura el matrimoni. Regeix el mateix per les pretensions entre</p> <p>1. Els convivents en parella de fet, mentre dura la unió,</p> <p>2. El fill i</p> <p>a) els seus pares, o</p> <p>b) el cònjuge o convivent en parella de fet d'un dels pares, fins que el fill arribi als 21 anys d'edat.</p> <p>3. El tutor i el tutelat durant la relació de tutela,</p> <p>4. L'assistit i l'assistent legal durant la relació d'assistència legal, i</p> <p>5. El sotmès a curatela i el curador durant la curatela.</p> <p>La prescripció de les pretensions del menor envers el defensor judicial queda suspesa durant l'exercici del càrrec.</p> <p>(2) El § 208 roman intacte.</p>
<p>Llibre 4. Dret de família <i>Buch 4. Familienrecht</i></p>		
<p>Secció 1. Matrimoni Civil <i>Abschnitt 1. Bürgerliche Ehe</i></p>		
<p>Títol 1. Promesa de matrimoni <i>Titel 1. Verlöbnis</i></p>		
<p>Regulació vigent fins a finals de 2009</p>	<p>Regulació vigent a partir de l'1 de gener de 2010</p>	<p>Traducció dels preceptes actualment vigents</p>
<p>§ 1302 Verjährung</p> <p>Die in den §§ 1298 bis 1301 bestimmten Ansprüche verjähren in zwei Jahren von der Auflösung des Verlöbnisses an.</p>	<p><i>Die Verjährungsfrist der in den §§ 1298 bis 1301 bestimmten Ansprüche beginnt mit der Auflösung des Verlöbnisses.</i></p>	<p>§ 1302 Prescripció</p> <p>El termini de prescripció de les pretensions regulades en els §§ 1298 a 1301 comença amb la ruptura de les esposalles</p>

Títol 6. Règim matrimonial de béns <i>Titel 6. Eheliches Güterrecht</i>		
Subtítol 1. Règim legal de béns <i>Untertitel 1. Gezetliches Güterrecht</i>		
Regulació vigent fins a finals de 2009	Regulació vigent a partir de l'1 de gener de 2010	Traducció dels preceptes actualment vigents
<p>§ 1378 Ausgleichsforderung</p> <p>(1) Übersteigt der Zugewinn des einen Ehegatten den Zugewinn des anderen, so steht die Hälfte des Überschusses dem anderen Ehegatten als Ausgleichsforderung zu.</p> <p>(2) Die Höhe der Ausgleichsforderung wird durch den Wert des Vermögens begrenzt, das nach Abzug der Verbindlichkeiten bei Beendigung des Güterstands vorhanden ist. Die sich nach Satz 1 ergebende Begrenzung der Ausgleichsforderung erhöht sich in den Fällen des § 1375 Absatz 2 Satz 1 um den dem Endvermögen hinzuzurechnenden Betrag.</p> <p>(3) Die Ausgleichsforderung entsteht mit der Beendigung des Güterstands und ist von diesem Zeitpunkt an vererblich und übertragbar. Eine Vereinbarung, die die Ehegatten während eines Verfahrens, das auf die Auflösung der Ehe gerichtet ist, für den Fall der Auflösung der Ehe über den Ausgleich des Zugewinns treffen, bedarf der notariellen Beurkundung; § 127a findet auch auf eine Vereinbarung Anwendung, die in einem Verfahren in Ehesachen vor dem Prozessgericht protokolliert wird. Im Übrigen kann sich kein Ehegatte vor der Beendigung des Güterstands verpflichten, über die</p>		<p>§ 1378 Crèdit de participació</p> <p>(1) Si els guanys d'un cònjuge son superiors als de l'altre, a aquest últim li correspon la meitat de l'excés com a crèdit de participació.</p> <p>(2) La quantia del crèdit de participació resulta limitada pel valor del patrimoni a l'extinció del règim de béns, un cop deduïdes les obligacions. El límit de la quantia del crèdit de participació establert en l'apartat anterior arriba fins a la suma que s'ha d'afegir en el patrimoni final en els casos del § 1375, apartat 2, incís 1.</p> <p>(3) El crèdit de participació neix en el moment de l'extinció del règim de béns i des d'aquest moment és transmissible per causa de mort i entre vius. L'acord entre els cònjuges, en el curs d'un procés de dissolució del matrimoni, relatiu a la participació en els guanys en el supòsit de dissolució del matrimoni requereix escriptura notarial; així mateix, el § 127a s'aplica als acords presos durant un procés matrimonial i sobre els que s'hagi aixecat acta davant del tribunal. En un altre cas, cap cònjuge no pot obligar-se a disposar del</p>

<p>Ausgleichsforderung zu verfügen.</p> <p>(4) Die Ausgleichsforderung verjährt in drei Jahren; die Frist beginnt mit dem Zeitpunkt, in dem der Ehegatte erfährt, dass der Güterstand beendet ist. Die Forderung verjährt jedoch spätestens 30 Jahre nach der Beendigung des Güterstands. Endet der Güterstand durch den Tod eines Ehegatten, so sind im Übrigen die Vorschriften anzuwenden, die für die Verjährung eines Pflichtteilsanspruchs gelten.</p>	<p><i>aufgehoben</i></p>	<p>seu crèdit de participació abans de l'extinció del règim de béns.</p> <p><i>derogat</i></p>
<p>§ 1390 Ansprüche des Ausgleichsberechtigten gegen Dritte</p> <p>(1) Der ausgleichsberechtigte Ehegatte kann von einem Dritten Ersatz des Wertes einer unentgeltlichen Zuwendung des ausgleichspflichtigen Ehegatten an den Dritten verlangen, wenn</p> <p>1. der ausgleichspflichtige Ehegatte die unentgeltliche Zuwendung an den Dritten in der Absicht gemacht hat, den ausgleichsberechtigten Ehegatten zu benachteiligen und</p> <p>2. die Höhe der Ausgleichsforderung den Wert des nach Abzug der Verbindlichkeiten bei Beendigung des Güterstands vorhandenen Vermögens des ausgleichspflichtigen Ehegatten übersteigt.</p>		<p>§ 1390 Pretensions contra tercers dels legitimats a la participació</p> <p>(1) El cònjuge legitimat per a obtenir la participació pot reclamar al tercer que hagi rebut una atribució a títol gratuït del cònjuge obligat al seu pagament, l'equivalent al valor de l'atribució, si:</p> <p>1. El cònjuge deutor de la participació ha realitzat l'atribució al tercer a títol gratuït amb la intenció de perjudicar al cònjuge creditor de la participació, i</p> <p>2. La quantia del crèdit a la participació, després de deduïdes les obligacions a l'extinció del règim, és superior al patrimoni del cònjuge obligat al pagament de la participació.</p>

<p>Der Ersatz des Wertes des Erlangten erfolgt nach den Vorschriften über die Herausgabe einer ungerechtfertigten Bereicherung. Der Dritte kann die Zahlung durch Herausgabe des Erlangten abwenden. Der ausgleichspflichtige Ehegatte und der Dritte haften als Gesamtschuldner.</p> <p>(2) Das Gleiche gilt für andere Rechtshandlungen, wenn die Absicht, den Ehegatten zu benachteiligen, dem Dritten bekannt war.</p> <p>(3) Der Anspruch verjährt in drei Jahren nach der Beendigung des Güterstands. Endet der Güterstand durch den Tod eines Ehegatten, so wird die Verjährung nicht dadurch gehemmt, dass der Anspruch erst geltend gemacht werden kann, wenn der Ehegatte die Erbschaft oder ein Vermächtnis ausgeschlagen hat.</p> <p>(4) (weggefallen)</p>	<p>(3) <i>Die Verjährungsfrist des Anspruchs beginnt mit der Beendigung des Güterstands.</i> Endet der Güterstand durch den Tod eines Ehegatten, so wird die Verjährung nicht dadurch gehemmt, dass der Anspruch erst geltend gemacht werden kann, wenn der Ehegatte die Erbschaft oder ein Vermächtnis ausgeschlagen hat.</p>	<p>L'equivalent del valor d'allò exigit s'obté segons les disposicions relatives a la restitució per enriquiment injust. El tercer pot evitar el pagament si entrega allò que va rebre. El cònjuge deutor de la compensació i el tercer responen solidàriament.</p> <p>(2) Regeix el mateix per d'altres actes jurídics, si la intenció de perjudicar al cònjuge era coneguda del tercer.</p> <p>(3) El termini de prescripció comença amb l'extinció del règim de béns. Si l'extinció es produeix per mort d'un dels cònjuges, no se suspèn la prescripció pel fet que la pretensió només pugui ésser exercida quan el cònjuge hagi renunciat l'herència o el llegat.</p> <p>(4) (suprimit)</p>
Subtítol 2. Règim contractual de béns <i>Untertitel 2. Verträgliches Güterrecht</i>		
Capítol 3. Comunitat de béns <i>Kapitel 3 Gütergemeinschaft</i>		
Subcapítol 5. Comunitat de béns continuada <i>Unterkapitel 5. Fortgesetzte Gütergemeinschaft</i>		
Regulació vigent fins a finals de 2009	Regulació vigent a partir de l'1 de gener de 2010	Traducció dels preceptes actualment vigents
§ 1513 Entziehung des Anteils (1) Jeder Ehegatte kann für den Fall, dass mit seinem Tod die fortgesetzte Gütergemeinschaft eintritt, einem anteilsberechtigten Abkömmling den diesem nach	(1) Jeder Ehegatte kann für den Fall, dass mit seinem Tod die fortgesetzte Gütergemeinschaft eintritt, einem anteilsberechtigten Abkömmling den diesem nach	§ 1513 Privación de la parte (1) Mitjançant disposició de darrera voluntat, cada cònjuge pot privar a un descendent amb dret a participar de la part que li correspongui en el

<p>der Beendigung der fortgesetzten Gütergemeinschaft gebührenden Anteil an dem Gesamtgut durch letztwillige Verfügung entziehen, wenn er berechtigt ist, dem Abkömmling den Pflichtteil zu entziehen. Die Vorschrift des § 2336 Abs. 2 bis 4 findet entsprechende Anwendung.</p> <p>(2) Der Ehegatte kann, wenn er nach § 2338 berechtigt ist, das Pflichtteilsrecht des Abkömmlings zu beschränken, den Anteil des Abkömmlings am Gesamtgut einer entsprechenden Beschränkung unterwerfen.</p>	<p>der Beendigung der fortgesetzten Gütergemeinschaft gebührenden Anteil an dem Gesamtgut durch letztwillige Verfügung entziehen, wenn er berechtigt ist, dem Abkömmling den Pflichtteil zu entziehen. Die Vorschrift des § 2336 Abs. 2 und 3 findet entsprechende Anwendung.</p>	<p>patrimoni comú de la comunitat de béns continuada a l'extinció d'aquesta, en el cas que la comunitat de béns continuada s'iniciï a la seva mort, sempre que gaudeixi de legitimació per a privar el descendent de la seva llegítima. S'aplica per analogia el § 2336, apartados 2 i 3.</p> <p>(2) Si, d'acord amb el § 2338, el cònjuge està legitimat per a limitar el dret a la llegítima del descendent, pot sotmetre la part del descendent en el patrimoni comú a la limitació corresponent.</p>
<p>Secció 2. Parentiu <i>Abschnitt 2. Verwandtschaft</i></p>		
<p>Títol 2. Filiació <i>Titel 2. Abstammung</i></p>		
<p>Regulació vigent fins a finals de 2009</p>	<p>Regulació vigent a partir de l'1 de gener de 2010</p>	<p>Traducció dels preceptes actualment vigents</p>
<p>§ 1600b Anfechtungsfristen</p> <p>(1) Die Vaterschaft kann binnen zwei Jahren gerichtlich angefochten werden. Die Frist beginnt mit dem Zeitpunkt, in dem der Berechtigte von den Umständen erfährt, die gegen die Vaterschaft sprechen; das Vorliegen einer sozial-familiären Beziehung im Sinne von § 1600 Abs. 2 erste Alternative hindert den Lauf der Frist nicht.</p> <p>(1a) Im Fall des § 1600 Abs. 1 Nr. 5 kann die Vaterschaft binnen eines Jahres gerichtlich angefochten werden. Die Frist beginnt, wenn die anfechtungsberechtigte Behörde von den Tatsachen Kenntnis</p>		<p>§ 1600b Terminis d'impugnació</p> <p>(1) La paternitat pot ésser impugnada judicialment en el termini de dos anys. El termini comença en el moment en què el legitimat té coneixement de les circumstàncies que contradiuen la paternitat; l'existència d'una relació sociofamiliar, en el sentit del § 1600, apartat 2, primera alternativa, no impedeix el transcurs del termini.</p> <p>(1a) En el cas del § 1600, apartat 1, número 5, la paternitat pot ésser impugnada judicialment en el termini d'un any. El termini comença a córrer quan l'autoritat legitimada</p>

<p>erlangt, die die Annahme rechtfertigen, dass die Voraussetzungen für ihr Anfechtungsrecht vorliegen. Die Anfechtung ist spätestens nach Ablauf von fünf Jahren seit der Wirksamkeit der Anerkennung der Vaterschaft für ein im Bundesgebiet geborenes Kind ausgeschlossen; ansonsten spätestens fünf Jahre nach der Einreise des Kindes.</p> <p>(2) Die Frist beginnt nicht vor der Geburt des Kindes und nicht, bevor die Anerkennung wirksam geworden ist. In den Fällen des § 1593 Satz 4 beginnt die Frist nicht vor der Rechtskraft der Entscheidung, durch die festgestellt wird, dass der neue Ehemann der Mutter nicht der Vater des Kindes ist.</p> <p>(3) Hat der gesetzliche Vertreter eines minderjährigen Kindes die Vaterschaft nicht rechtzeitig angefochten, so kann das Kind nach dem Eintritt der Volljährigkeit selbst anfechten. In diesem Fall beginnt die Frist nicht vor Eintritt der Volljährigkeit und nicht vor dem Zeitpunkt, in dem das Kind von den Umständen erfährt, die gegen die Vaterschaft sprechen.</p> <p>(4) Hat der gesetzliche Vertreter eines Geschäftsunfähigen die Vaterschaft nicht rechtzeitig angefochten, so kann der Anfechtungsberechtigte nach dem Wegfall der Geschäftsunfähigkeit selbst anfechten. Absatz 3 Satz 2 gilt</p>		<p>per a la impugnació té coneixement dels fets que justifiquen creure que concorren els requisits del dret a la seva impugnació. La impugnació queda exclosa, el més tard, un cop transcorreguts cinc anys des de l'eficàcia del reconeixement de la paternitat per a un fill nascut en territori federal; en altres casos, el més tard, en cinc anys a comptar des de l'entrada del fill en el territori.</p> <p>(2) El termini no comença fins el naixement del fill i tampoc abans que el reconeixement hagi esdevingut eficaç. En els casos del § 1593, incís 4, el termini no comença fins la fermesa de la decisió que estableixi que el nou marit de la mare no és el pare del fill.</p> <p>(3) Si el representant legal d'un menor no ha impugnat la paternitat en temps oportú, el menor pot impugnar-la per si mateix, un cop arribi a la majoria d'edat. En aquest cas, el termini no comença fins que el menor arriba a la majoria d'edat i pot tenir coneixement de les circumstàncies que contradiuen la paternitat.</p> <p>(4) Si el representant legal d'un incapacat d'obrar no ha impugnat la paternitat en temps oportú, el legitimat per a la impugnació pot, un cop desapareguda la incapacitat d'obrar, impugnar-la per si mateix.</p>
---	--	---

<p>entsprechend.</p> <p>(5) Die Frist wird durch die Einleitung eines Verfahrens nach § 1598a Abs. 2 gehemmt; § 204 Abs. 2 gilt entsprechend. Die Frist ist auch gehemmt, solange der der Anfechtungsberechtigte widerrechtlich durch Drohung an der Anfechtung gehindert wird. Im übrigen sind die §§ 206 und 210 entsprechend anzuwenden.</p> <p>(6) Erlangt das Kind Kenntnis von Umständen, auf Grund derer die Folgen der Vaterschaft für es unzumutbar werden, so beginnt für das Kind mit diesem Zeitpunkt die Frist des Absatzes 1 Satz 1 erneut.</p>	<p>(5) Die Frist wird durch die Einleitung eines Verfahrens nach § 1598a Abs. 2 gehemmt; § 204 Abs. 2 gilt entsprechend. Die Frist ist auch gehemmt, solange der der Anfechtungsberechtigte widerrechtlich durch Drohung an der Anfechtung gehindert wird. Im übrigen sind § 204 Absatz 1 Nummer 4,8,13,14 und Absatz 2 sowie die §§ 206 und 210 entsprechend anzuwenden.</p>	<p>L'apartat 3, incís 2, regeix per analogia.</p> <p>(5) El termini se suspèn amb l'inici d'un procediment conformement al § 1598a, apartat 2; el § 204, apartat 2, regeix per analogia. El termini també se suspèn mentre el legitimado està impedit per a impugnar com a conseqüència d'una intimidació contrària a dret. En la resta, s'apliquen per analogia el § 204, apartat 1, números 4, 8, 13 14, i apartat 2, així como els §§ 206 i 210.</p> <p>(6) Si el fill coneix les circumstàncies en virtut de les quals les conseqüències de la paternitat no li són exigibles, en aquest moment comença de nou pel fill el termini d'impugnació de l'apartat 1, incís 1.</p>
<p>§ 1836e Gesetzlicher Forderungsübergang</p> <p>(1) Soweit die Staatskasse den Vormund oder Gegenvormund befriedigt, gehen Ansprüche des Vormundes oder Gegenvormunds gegen den Mündel auf die Staatskasse über. Der übergegangene Anspruch erlischt in zehn Jahren vom Ablauf des Jahres an, in dem die Staatskasse die Aufwendungen oder die Vergütung bezahlt hat. Nach dem Tode des Mündels haftet sein Erbe nur mit dem Wert des im Zeitpunkt des Erbfalls vorhandenen Nachlasses; § 102 Abs. 3 und 4 des Zwölften Buches Sozialgesetzbuch gilt entsprechend, § 1836c findet auf den Erben keine Anwendung.</p>	<p>(1) Soweit die Staatskasse den Vormund oder Gegenvormund befriedigt, gehen Ansprüche des Vormundes oder Gegenvormunds gegen den Mündel auf die Staatskasse über. Nach dem Tode des Mündels haftet sein Erbe nur mit dem Wert des im Zeitpunkt des Erbfalls vorhandenen Nachlasses; § 102 Abs. 3 und 4 des Zwölften Buches Sozialgesetzbuch gilt entsprechend, § 1836c findet auf den Erben keine Anwendung.</p>	<p>§ 1836e Cessió legal de crèdit</p> <p>(1) Quan la Caixa de l'Estat remunera al tutor o al protutor, les pretensions del tutor o del protutor contra el tutelat passen a la Caixa de l'Estat. A la mort del tutelat, el seu hereu només respon amb el valor de l'herència en el moment de la mort del causant; s'aplica per analogia el § 102, apartats 3 i 4, del llibre dotzè del Codi Social, i el § 1836c no s'aplica a l'hereu.</p>

(2) Soweit Ansprüche gemäß § 1836c Nr. 1 Satz 2 einzusetzen sind, findet zugunsten der Staatskasse § 850b der Zivilprozessordnung keine Anwendung.	(2) Soweit Ansprüche gemäß § 1836c Nr. 1 Satz 3 einzusetzen sind, findet zugunsten der Staatskasse § 850b der Zivilprozessordnung keine Anwendung.	(2) Si s'ha de recórrer a les pretensions del § 1836c número 1, incís 3, el § 850b de la Llei Processal Civil no s'aplica en benefici de la Caixa de l'Estat.
Llibre 5. Dret de Successions <i>Buch 5. Erbrecht</i>		
Secció 1. Successió hereditària <i>Abschnitt 1. Erbfolge</i>		
Regulació vigent fins a finals de 2009	Regulació vigent a partir de l'1 de gener de 2010	Traducció dels preceptes actualment vigents
§ 1936 Gesetzliches Erbrecht des Fiskus (1) Ist zur Zeit des Erbfalls weder ein Verwandter, ein Lebenspartner noch ein Ehegatte des Erblassers vorhanden, so ist der Fiskus des Bundesstaats, dem der Erblasser zur Zeit des Todes angehört hat, gesetzlicher Erbe. Hat der Erblasser mehreren Bundesstaaten angehört, so ist der Fiskus eines jeden dieser Staaten zu gleichem Anteil zur Erbfolge berufen. (2) War der Erblasser ein Deutscher, der keinem Bundesstaat angehörte, so ist der Reichsfiskus gesetzlicher Erbe.	<i>Ist zur Zeit des Erbfalls kein Verwandter, Ehegatte oder Lebenspartner des Erblassers vorhanden, erbt das Land, in dem der Erblasser zur Zeit des Erbfalls seinen letzten Wohnsitz oder, wenn ein solcher nicht feststellbar ist, seinen gewöhnlichen Aufenthalt hatte. Im Übrigen erbt der Bund.</i>	§ 1936 Dret legal del Fisc a succeir Si, en el moment de la mort del causant, no hi ha cap parent, ni cònjuge, ni parella de fet, és hereu legal el Fisc de l'Estat federat en què el causant havia tingut el seu darrer domicili en el moment de la seva mort o, si no es pot determinar aquest, la seva residència habitual. En la resta de casos, succeix l'Estat federal
Secció 2. Posició jurídica de l'hereu <i>Abschnitt 2. Rechtliche Stellung des Erben</i>		
Títol 4. Pluralitat d'hereus <i>Titel 4. Mehrheit von Erben</i>		
Subtítol 1. Relacions jurídiques entre els hereus <i>Untertitel 1. Rechtsverhältniss der Erben untereinander</i>		
Regulació vigent fins a finals de 2009	Regulació vigent a partir de l'1 de gener de 2010	Traducció dels preceptes actualment vigents
2057a Ausgleichungspflicht bei besonderen Leistungen eines Abkömmlings (1) Ein Abkömmling, der durch Mitarbeit im Haushalt, Beruf oder Geschäft des Erblassers während längerer Zeit, durch	(1) Ein Abkömmling, der durch Mitarbeit im Haushalt, Beruf oder Geschäft des Erblassers	§ 2057a Deure de col·laborar quan un descendent ha realitzat prestacions especials (1) Un descendent que, amb la seva col·laboració durant un llarg període de temps en la casa, la

<p>erhebliche Geldleistungen oder in anderer Weise in besonderem Maße dazu beigetragen hat, dass das Vermögen des Erblassers erhalten oder vermehrt wurde, kann bei der Auseinandersetzung eine Ausgleichung unter den Abkömmlingen verlangen, die mit ihm als gesetzliche Erben zur Erbfolge gelangen; § 2052 gilt entsprechend. Dies gilt auch für einen Abkömmling, der unter Verzicht auf berufliches Einkommen den Erblasser während längerer Zeit gepflegt hat.</p> <p>(2) Eine Ausgleichung kann nicht verlangt werden, wenn für die Leistungen ein angemessenes Entgelt gewährt oder vereinbart worden ist oder soweit dem Abkömmling wegen seiner Leistungen ein Anspruch aus anderem Rechtsgrund zusteht. Der Ausgleichungspflicht steht es nicht entgegen, wenn die Leistungen nach den §§ 1619, 1620 erbracht worden sind.</p> <p>(3) Die Ausgleichung ist so zu bemessen, wie es mit Rücksicht auf die Dauer und den Umfang der Leistungen und auf den Wert des Nachlasses der Billigkeit entspricht.</p> <p>(4) Bei der Auseinandersetzung wird der Ausgleichungsbetrag dem Erbteil des ausgleichungsberechtigten Miterben hinzugerechnet. Sämtliche Ausgleichungsbeträge werden vom Wert des Nachlasses abgezogen, soweit dieser den Miterben zukommt, unter denen die Ausgleichung</p>	<p>während längerer Zeit, durch erhebliche Geldleistungen oder in anderer Weise in besonderem Maße dazu beigetragen hat, dass das Vermögen des Erblassers erhalten oder vermehrt wurde, kann bei der Auseinandersetzung eine Ausgleichung unter den Abkömmlingen verlangen, die mit ihm als gesetzliche Erben zur Erbfolge gelangen; § 2052 gilt entsprechend. <i>Dies gilt auch für einen Abkömmling, der den Erblasser während längerer Zeit gepflegt hat.</i></p>	<p>professió o el negoci del causant, o que amb aportacions rellevants de diners o d'una altra forma, ha contribuït a què el patrimoni del causant es conservi o resulti incrementat, pot exigir la col·lació als descendents que amb ell concorren a la partició com a hereus legals; el § 2052 s'aplica per analogia. El mateix resulta d'aplicació a un descendent que ha tingut cura del causant durant un llarg període de temps.</p> <p>(2) No es pot exigir la col·lació si es va concedir o acordar una remuneració adequada per aquestes prestacions, ni tampoc si, per una altra causa jurídica, el descendent disposa d'una pretensió per raó de les seves prestacions. No obsta al deure de col·lacionar que les prestacions s'hagin realitzat en compliment dels §§ 1619 i 1620.</p> <p>(3) La col·lació ha de quantificar-se en allò que resulti equitatiu, tenint en compte la durada i l'abast de les prestacions, així como el valor del cabal relicte.</p> <p>(4) En la partició s'afegeix a la quota hereditària del cohereu beneficiari amb la col·lació la quantia d'aquesta. Les quantitats totals col·lacionades es detreuen del valor del cabal relicte, en la part en què aquest correspon als cohereus entre els que té</p>
--	--	---

stattfindet.		lloc la col·lació.
Títol 4. Llegat <i>Titel 4. Vermächtnis</i>		
Regulació vigent fins a finals de 2009	Regulació vigent a partir de l'1 de gener de 2010	Traducció dels preceptes actualment vigents
<p>§ 2182 Gewährleistung für Rechtsmängel</p> <p>(1) Ist eine nur der Gattung nach bestimmte Sache vermacht, so hat der Beschwerte die gleichen Verpflichtungen wie ein Verkäufer nach den Vorschriften des § 433 Abs. 1 Satz 1, der §§ 436, 452 und 453. Er hat die Sache dem Vermächtnisnehmer frei von Rechtsmängeln im Sinne des § 435 zu verschaffen. § 444 findet entsprechende Anwendung.</p> <p>(2) Dasselbe gilt im Zweifel, wenn ein bestimmter nicht zur Erbschaft gehörender Gegenstand vermacht ist, unbeschadet der sich aus dem § 2170 ergebenden Beschränkung der Haftung.</p> <p>(3) Ist ein Grundstück Gegenstand des Vermächtnisses, so haftet der Beschwerte im Zweifel nicht für die Freiheit des Grundstücks von Grunddienstbarkeiten, beschränkten persönlichen Dienstbarkeiten und Reallasten.</p>	<p>§ 2182 Haftung für Rechtsmängel</p> <p>(1) Ist <i>ein nur der Gattung nach bestimmter Gegenstand</i> vermacht, so hat der Beschwerte die gleichen Verpflichtungen wie ein Verkäufer nach den Vorschriften des § 433 Abs. 1 Satz 1, der §§ 436, 452 und 453. Er hat <i>den Gegenstand</i> dem Vermächtnisnehmer frei von Rechtsmängeln im Sinne des § 435 zu verschaffen. § 444 findet entsprechende Anwendung.</p>	<p>§ 2182 Responsabilitat per vicis jurídics</p> <p>(1) Si es llega un objecte determinat només pel gènere, el gravat té les mateixes obligacions que un venedor segons les disposicions del § 433, apartat 1, incís 1, i els §§ 436, 452 y 453. Ha de lliurar al legatari l'objecte sense vicis jurídics en el sentit del § 435. El § 444 s'aplica per analogia.</p> <p>(2) En cas de dubte, regeix el mateix si es llega un objecte determinat que no pertany a l'herència, sense perjudici de la limitació de responsabilitat que resulta del § 2170.</p> <p>(3) Si l'objecte llegat és una finca, en cas de dubte el gravat no respon de la llibertat de la finca quant a servituds predials, servituds personals limitades i càrregues reals.</p>
<p>§ 2183 Gewährleistung für Sachmängel</p> <p>Ist eine nur der Gattung nach bestimmte Sache vermacht, so kann der Vermächtnisnehmer, wenn die geleistete Sache mangelhaft ist, verlangen, dass ihm anstelle der mangelhaften Sache eine mangelfreie geliefert wird. Hat der Beschwerte einen Sachmangel arglistig verschwiegen, so kann der Vermächtnisnehmer statt der</p>	<p>§ 2183 Haftung für Sachmängel</p> <p>Ist eine nur der Gattung nach bestimmte Sache vermacht, so kann der Vermächtnisnehmer, wenn die geleistete Sache mangelhaft ist, verlangen, dass ihm anstelle der mangelhaften Sache eine mangelfreie geliefert wird. <i>Hat der Beschwerte einen Sachmangel arglistig verschwiegen, so kann der</i></p>	<p>§ 2183 Responsabilitat per vicis materials</p> <p>Si es llega una cosa determinada només pel gènere i la cosa lliurada està viciada, el legatari pot exigir que en el seu lloc se li lliuri una cosa sense vicis. Si el gravat ha ocultat dolosament el vici material, el legatari pot exigir el rescabament dels danys en lloc de la prestació, en</p>

Lieferung einer mangelfreien Sache Schadensersatz wegen Nichterfüllung verlangen. Auf diese Ansprüche finden die für die Gewährleistung wegen Mängel einer verkauften Sache geltenden Vorschriften entsprechende Anwendung.	<i>Vermächtnisnehmer anstelle der Lieferung einer mangelfreien Sache Schadensersatz statt der Leistung verlangen, ohne dass er eine Frist zur Nacherfüllung setzen muss.</i> Auf diese Ansprüche finden die für die <i>Sachmängelhaftung beim Kauf einer Sache</i> geltenden Vorschriften entsprechende Anwendung.	substitució del lliurament d'una cosa sense vicis i no ha de fixar un termini per a la correcció del compliment. A aquestes pretensions s'apliquen per analogia les disposicions vigents sobre responsabilitat per vicis materials de la cosa venuda.
Títol 5. Mode <i>Titel 5. Auflage</i>		
Regulació vigent fins a finals de 2009	Regulació vigent a partir de l'1 de gener de 2010	Traducció dels preceptes actualment vigents
§ 2204 Auseinandersetzung unter Miterben (1) Der Testamentsvollstrecker hat, wenn mehrere Erben vorhanden sind, die Auseinandersetzung unter ihnen nach Maßgabe der §§ 2042 bis 2056 zu bewirken. (2) Der Testamentsvollstrecker hat die Erben über den Auseinandersetzungsplan vor der Ausführung zu hören.	§ 2204 Auseinandersetzung unter Miterben (1) Der Testamentsvollstrecker hat, wenn mehrere Erben vorhanden sind, die Auseinandersetzung unter ihnen nach Maßgabe der §§ 2042 bis 2057a zu bewirken.	§ 2204 Partició entre cohereus (1) Si existeix una pluralitat d'hereus, el marmessor ha de fer la partició entre ells d'acord amb allò establert en els §§ 2042 a 2057a. (2) El marmessor ha d'oír als hereus sobre el pla particional amb anterioritat a la seva execució.
Secció 4. Contracte successori <i>Abschnitt 4. Erbvertrag</i>		
Regulació vigent fins a finals de 2009	Regulació vigent a partir de l'1 de gener de 2010	Traducció dels preceptes actualment vigents
§ 2287 Den Vertragserben beeinträchtigungene Schenkungen (1) Hat der Erblasser in der Absicht, den Vertragserben zu beeinträchtigen, eine Schenkung gemacht, so kann der Vertragserbe, nachdem ihm die Erbschaft angefallen ist, von dem Beschenkten die Herausgabe des Geschenks nach den Vorschriften über die Herausgabe einer ungerechtfertigten Bereicherung fordern.		§ 2287 Donacions en perjudici de l'hereu contractual (1) Si el causant ha fet una donació amb la intenció de perjudicar l'hereu contractual, aquest, un cop li ha estat deferida l'herència, pot exigir al donatari la restitució de la donació segons les disposicions sobre enriquiment injust.

(2) Der Anspruch verjährt in drei Jahren von dem Anfall der Erbschaft an.	(2) <i>Die Verjährungsfrist des Anspruchs beginnt mit dem Erbfall.</i>	(2) El termini de prescripció comença amb la mort del causant.
§ 2297 Rücktritt durch Testament Soweit der Erblasser zum Rücktritt berechtigt ist, kann er nach dem Tode des anderen Vertragschließenden die vertragsmäßige Verfügung durch Testament aufheben. In den Fällen des § 2294 findet die Vorschrift des § 2336 Abs. 2 bis 4 entsprechende Anwendung.	Soweit der Erblasser zum Rücktritt berechtigt ist, kann er nach dem Tode des anderen Vertragschließenden die vertragsmäßige Verfügung durch Testament aufheben. In den Fällen des § 2294 findet die Vorschrift des § 2336 Abs. 2 <i>und</i> 3 entsprechende Anwendung.	§ 2297 Resolució en el testament Si el causant està legitimat per a la resolució, pot invalidar en testament la disposició contractual després de la mort de l'altre contractant. En els casos del § 2294, s'aplica per analogia la disposició del § 2236, apartats 2 i 3.
Secció 5. Llegítima <i>Abschnitt 5. Pflichtteilsrecht</i>		
Regulació vigent fins a finals de 2009	Regulació vigent a partir de l'1 de gener de 2010	Traducció dels preceptes actualment vigents
§ 2305 Zusatzpflichtteil Ist einem Pflichtteilsberechtigten ein Erbteil hinterlassen, der geringer ist als die Hälfte des gesetzlichen Erbteils, so kann der Pflichtteilsberechtigte von den Miterben als Pflichtteil den Wert des an der Hälfte fehlenden Teils verlangen.	Ist einem Pflichtteilsberechtigten ein Erbteil hinterlassen, der geringer ist als die Hälfte des gesetzlichen Erbteils, so kann der Pflichtteilsberechtigte von den Miterben als Pflichtteil den Wert des an der Hälfte fehlenden Teils verlangen. <i>Bei der Berechnung des Wertes bleiben Beschränkungen und Beschwerungen der in § 2306 bezeichneten Art außer Betracht.</i>	§ 2305 Suplement de llegítima Si a un legitimari se li ha deixat una quota hereditària inferior a la meitat de la quota hereditària legal, el legitimari pot exigir als cohereus, en concepte de llegítima, el valor de la part que resta per aquesta meitat. En la determinació del valor no es tenen en compte les limitacions i els gravàmens del tipus dels descrits en el § 2306.
§ 2306 Beschränkungen und Beschwerungen (1) Ist ein als Erbe berufener Pflichtteilsberechtigter durch die Einsetzung eines Nacherben, die Ernennung eines Testamentsvollstreckers oder eine Teilungsanordnung beschränkt oder ist er mit einem Vermächtnis oder einer Auflage beschwert, so gilt die Beschränkung oder die	(1) Ist ein als Erbe berufener Pflichtteilsberechtigter durch die Einsetzung eines Nacherben, die Ernennung eines Testamentsvollstreckers oder eine Teilungsanordnung beschränkt oder ist er mit einem Vermächtnis oder einer Auflage beschwert, <i>so kann er den Pflichtteil verlangen, wenn</i>	§ 2306 Limitacions i gravàmens (1) Si un legitimari cridat a l'herència com a hereu resulta limitat per la designació d'un hereu fideïcomissari, pel nomenament d'un marmessor o per una instrucció per la partició, o bé resulta gravat amb un llegat o un mode, pot exigir

<p>Beschwerung als nicht angeordnet, wenn der ihm hinterlassene Erbteil die Hälfte des gesetzlichen Erbteils nicht übersteigt. Ist der hinterlassene Erbteil größer, so kann der Pflichtteilsberechtigte den Pflichtteil verlangen, wenn er den Erbteil ausschlägt; die Ausschlagungsfrist beginnt erst, wenn der Pflichtteilsberechtigte von der Beschränkung oder der Beschwerung Kenntnis erlangt.</p> <p>(2) Einer Beschränkung der Erbeinsetzung steht es gleich, wenn der Pflichtteilsberechtigte als Nacherbe eingesetzt ist.</p>	<p>er den Erbteil ausschlägt; die Ausschlagungsfrist beginnt erst, wenn der Pflichtteilsberechtigte von der Beschränkung oder der Beschwerung Kenntnis erlangt.</p>	<p>la llegítima si repudia la seva quota en l'herència; el termini per repudiar s'inicia només quan el legitimari té coneixement de la limitació o del gravamen.</p> <p>(2) S'equipara a una limitació de la institució d'hereu que el legitimari hagi estat instituit com a fideicomissari.</p>
<p>§ 2325 Pflichtteilergänzungsanspruch bei Schenkungen</p> <p>(1) Hat der Erblasser einem Dritten eine Schenkung gemacht, so kann der Pflichtteilsberechtigte als Ergänzung des Pflichtteils den Betrag verlangen, um den sich der Pflichtteil erhöht, wenn der verschenkte Gegenstand dem Nachlass hinzugerechnet wird.</p> <p>(2) Eine verbrauchbare Sache kommt mit dem Wert in Ansatz, den sie zur Zeit der Schenkung hatte. Ein anderer Gegenstand kommt mit dem Wert in Ansatz, den er zur Zeit des Erbfalls hat; hatte er zur Zeit der Schenkung einen geringeren Wert, so wird nur dieser in Ansatz gebracht.</p> <p>(3) Die Schenkung bleibt unberücksichtigt, wenn zur Zeit des Erbfalls zehn Jahre seit der Leistung des verschenkten Gegenstands verstrichen sind; ist die Schenkung an den</p>	<p>(3) <i>Die Schenkung wird innerhalb des ersten Jahres vor dem Erbfall in vollem Umfang, innerhalb jedes weiteren Jahres vor dem Erbfall um jeweils ein Zehntel weniger</i></p>	<p>§ 2325 Pretensió del complement de llegítima per donacions</p> <p>(1) Si el causant ha fet una donació a un tercer, el legitimari pot exigir, com a complement de la seva llegítima, la quantitat en què la llegítima resulti augmentada en incorporar-se allò donat en el còmput del cabal relict.</p> <p>(2) Una cosa consumible es computa segons el seu valor en el moment de la donació. La resta d'actius es computen segons el valor que tenien en el moment de la mort del causant; si en el moment de la donació tenien un valor inferior només es computa aquest valor.</p> <p>(3) S'ha de tenir en compte la totalitat de la donació realitzada en l'any que precedeix a la mort del causant, però per cada any que transcorre es redueix</p>

<p>Ehegatten des Erblassers erfolgt, so beginnt die Frist nicht vor der Auflösung der Ehe.</p>	<p><i>berücksichtigt. Sind zehn Jahre seit der Leistung des verschenkten Gegenstandes verstrichen, bleibt die Schenkung unberücksichtigt. Ist die Schenkung an den Ehegatten erfolgt, so beginnt die Frist nicht vor der Auflösung der Ehe.</i></p>	<p>en un 10%. La donació no es té en compte si en el moment de la mort del causant han transcorregut deu anys des de la prestació de l'objecte donat. Si la donació es va fer al cònjuge, el termini no comença a comptar abans de la dissolució del matrimoni.</p>
<p>§ 2331a Stundung</p> <p>(1) Ist der Erbe selbst pflichtteilsberechtigt, so kann er Stundung des Pflichtteilsanspruchs verlangen, wenn die sofortige Erfüllung des gesamten Anspruchs den Erben wegen der Art der Nachlassgegenstände ungewöhnlich hart treffen, insbesondere wenn sie ihn zur Aufgabe seiner Familienwohnung oder zur Veräußerung eines Wirtschaftsguts zwingen würde, das für den Erben und seine Familie die wirtschaftliche Lebensgrundlage bildet. Stundung kann nur verlangt werden, soweit sie dem Pflichtteilsberechtigten bei Abwägung der Interessen beider Teile zugemutet werden kann.</p> <p>(2) Für die Entscheidung über eine Stundung ist, wenn der Anspruch nicht bestritten wird, das Nachlassgericht zuständig. § 1382 Abs. 2 bis 6 gilt entsprechend; an die Stelle des Familiengerichts tritt das Nachlassgericht.</p>	<p><i>(1) Der Erbe kann Stundung des Pflichtteils verlangen, wenn die sofortige Erfüllung des gesamten Anspruchs für den Erben wegen der Art der Nachlassgegenstände eine unbillige Härte wäre, insbesondere wenn sie ihn zur Aufgabe des Familienheims oder zur Veräußerung eines Wirtschaftsguts zwingen würde, das für den Erben und seine Familie die wirtschaftliche Lebensgrundlage bildet. Die Interessen des Pflichtteilsberechtigten sind angemessen zu berücksichtigen.</i></p>	<p>§ 2331a Ajornament</p> <p>(1) L'hereu pot exigir l'ajornament de la pretensió a la llegítima, quan el compliment immediat de totes les pretensions li resulti d'una onerositat inequívoca tenint en compte el tipus de béns del cabal relict, especialment si l'obliga a abandonar l'habitatge familiar o alienar un bé empresarial que constitueix la base econòmica de la seva vida i de la seva família. S'han de tenir en compte adequadament els interessos del legitimari.</p> <p>(2) Si la pretensió de llegítima no és controvertida, el Jutjat d'Herències és competent per a decidir sobre l'ajornament. El § 1382, apartats 2 a 6, s'aplica per analogia; ocupa la posició del Jutjat de Família el Jutjat d'Herències.</p>
<p>§ 2332 Verjährung</p> <p>(1) Der Pflichtteilsanspruch verjährt in drei Jahren von dem Zeitpunkt an, in welchem der</p>	<p><i>(1) Die Verjährungsfrist des dem Pflichtteilsberechtigten nach § 2329 gegen den</i></p>	<p>§ 2332 Prescripció</p> <p>(1) El termini de prescripció de la pretensió que correspon al legitimari</p>

<p>Pflichtteilsberechtigte von dem Eintritt des Erbfalls und von der ihn beeinträchtigenden Verfügung Kenntnis erlangt, ohne Rücksicht auf diese Kenntnis in 30 Jahren von dem Eintritt des Erbfalls an.</p> <p>(2) Der nach § 2329 dem Pflichtteilsberechtigten gegen den Beschenkten zustehende Anspruch verjährt in drei Jahren von dem Eintritt des Erbfalls an.</p> <p>(3) Die Verjährung wird nicht dadurch gehemmt, dass die Ansprüche erst nach der Ausschlagung der Erbschaft oder eines Vermächtnisses geltend gemacht werden können.</p>	<p><i>Beschenkten zustehenden Anspruchs beginnt mit dem Erbfall.</i></p> <p><i>(2) Die Verjährung des Pflichtteilsanspruchs und des Anspruchs nach § 2329 wird nicht dadurch gehemmt, dass die Ansprüche erst nach der Ausschlagung der Erbschaft oder eines Vermächtnisses geltend gemacht werden können.</i></p>	<p>en virtut del § 2329 comença amb la mort del causant.</p> <p>(2) La prescripció de la pretensió de reclamació de la llegítima i de la pretensió en virtut del § 2329 no se suspèn pel fet que les pretensions només es puguin exercir després de la repudiació de l'herència o del llegat.</p>
<p>§ 2333 Entziehung des Pflichtteils eines Abkömmlings</p> <p>Der Erblasser kann einem Abkömmling den Pflichtteil entziehen:</p> <p>1. wenn der Abkömmling dem Erblasser, dem Ehegatten oder einem anderen Abkömmling des Erblassers nach dem Leben trachtet,</p> <p>2. wenn der Abkömmling sich einer vorsätzlichen körperlichen Misshandlung des Erblassers oder des Ehegatten des Erblassers schuldig macht, im Falle der Misshandlung des Ehegatten jedoch nur, wenn der Abkömmling von diesem abstammt,</p> <p>3. wenn der Abkömmling sich</p>	<p>§ 2333 Entziehung des Pflichtteils</p> <p>(1) Der Erblasser kann einem Abkömmling den Pflichtteil entziehen, wenn der Abkömmling</p> <p>1. dem Erblasser, dem Ehegatten des Erblassers, einem anderen Abkömmling oder einer dem Erblasser ähnlich nahe stehenden Person nach dem Leben trachtet;</p> <p>2. sich eines Verbrechens oder eines schweren vorsätzlichen Vergehens gegen eine der in Nummer 1 bezeichneten Personen schuldig macht;</p>	<p>§ 2333 Privació de la llegítima</p> <p>(1) El causant pot privar de la llegítima a un descendent, si aquest:</p> <p>1. Atempta contra la vida del causant, del seu cònjuge o d'una altra persona de proximitat semblant amb el causant;</p> <p>2. Comet un delictes o una falta greu i dolosa contra qualsevol de les persones indicades en el número 1.</p>

<p>eines Verbrechens oder eines schweren vorsätzlichen Vergehens gegen den Erblasser oder dessen Ehegatten schuldig macht,</p> <p>4. wenn der Abkömmling die ihm dem Erblasser gegenüber gesetzlich obliegende Unterhaltspflicht böswillig verletzt,</p> <p>5. wenn der Abkömmling einen ehrlosen oder unsittlichen Lebenswandel wider den Willen des Erblassers führt.</p>	<p>3. die ihm dem Erblasser gegenüber gesetzlich obliegende Unterhaltspflicht böswillig verletzt oder</p> <p>4. wegen einer vorsätzlichen Straftat zu einer Freiheitsstrafe von mindestens einem Jahr ohne Bewährung rechtskräftig verurteilt wird und die Teilhabe des Abkömmlings am Nachlass deshalb für den Erblasser unzumutbar ist. Gleiches gilt, wenn die Unterbringung des Abkömmlings in einem psychiatrischen Krankenhaus oder in einer Entziehungsanstalt wegen einer ähnlich schwerwiegenden vorsätzlichen Tat rechtskräftig angeordnet wird.</p> <p><i>aufgehoben</i></p> <p>(2) Absatz 1 gilt entsprechend für die Entziehung des Eltern- oder Ehegattenpflichtteils.</p>	<p>3. Incompleix de mala fe el deure legal de prestar aliments al causant.</p> <p>4. Com a conseqüència d'un delict dolós amb pena de privació de llibertat de com a mínim un any resulta condemnat en sentència ferma sense suspensió, i per això resulta inacceptable pel testador la participació del descendent en l'herència. El mateix regeix quan s'ordena l'internament del descendent en un hospital psiquiàtric o en un establiment de rehabilitació en sentència ferma com a conseqüència d'un fet greu i dolós similar.</p> <p><i>derogat</i></p> <p>(2) L'apartat 1 s'aplica analògicament a la privació de la llegítima dels pares o del cònjuge.</p>
<p>§ 2334 Entziehung des Elternpflichtteils Der Erblasser kann dem Vater den Pflichtteil entziehen, wenn dieser sich einer der in § 2333 Nr. 1, 3, 4 bezeichneten Verfehlungen schuldig macht. Das gleiche Recht steht dem Erblasser der Mutter gegenüber zu, wenn diese sich einer solchen Verfehlung schuldig macht.</p>	<p><i>aufgehoben</i></p>	<p><i>derogat</i></p>
<p>§ 2335 Entziehung des Ehegattenpflichtteils Der Erblasser kann dem</p>	<p><i>aufgehoben</i></p>	<p><i>derogat</i></p>

<p>Ehegatten den Pflichtteil entziehen:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Wenn der Ehegatte dem Erblasser oder einem Abkömmling des Erblassers nach dem Leben trachtet, 2. Wenn der Ehegatte sich einer vorsätzlichen körperlichen Misshandlung des Erblassers schuldig macht, 3. Wenn der Ehegatte sich eines Verbrechens oder eines schweren vorsätzlichen Vergehens gegen den Erblasser schuldig macht, 4. Wenn der Ehegatte die ihm dem Erblasser gegenüber gesetzlich obliegende Unterhaltspflicht böswillig verletzt. 		
<p>§ 2336 Form, Beweislast, Unwirksamwerden</p> <p>(1) Die Entziehung des Pflichtteils erfolgt durch letztwillige Verfügung.</p> <p>(2) Der Grund der Entziehung muss zur Zeit der Errichtung bestehen und in der Verfügung angegeben werden.</p> <p>(3) Der Beweis des Grundes liegt demjenigen ob, welcher die Entziehung geltend macht.</p>	<p>(2) Der Grund der Entziehung muss zur Zeit der Errichtung bestehen und in der Verfügung angegeben werden. <i>Für eine Entziehung nach § 2333 Absatz 1 Nr. 4 muss zur Zeit der Errichtung die Tat begangen sein und der Grund für die Unzumutbarkeit vorliegen; beides muss in der Verfügung angegeben werden.</i></p>	<p>§ 2336 Forma, càrrega de la prova, ineficàcia sobrevinguda</p> <p>(1) La privació de la llegítima es fa mitjançant disposició de darrera voluntat.</p> <p>(2) La causa de la privació ha de concórrer en el moment de l'atorgament i s'ha de fer explícita en la disposició. Per a una privació en virtut del que disposa el § 2333, apartat 1, número 4, el fet ha d'haver-se produït en el moment de l'atorgament i existir ja el motiu de la no acceptació; ambdues qüestions s'han de fer explícites en la disposició.</p> <p>(3) La prova de la causa correspon a qui al·lega la privació.</p>

<p>(4) Im Falle des § 2333 Nr. 5 ist die Entziehung unwirksam, wenn sich der Abkömmling zur Zeit des Erbfalls von dem ehrlosen oder unsittlichen Lebenswandel dauernd abgewendet hat.</p>	<p><i>aufgehoben</i></p>	<p><i>derogat</i></p>
<p>§ 2352 Verzicht auf Zuwendungen</p> <p>Wer durch Testament als Erbe eingesetzt oder mit einem Vermächtnis bedacht ist, kann durch Vertrag mit dem Erblasser auf die Zuwendung verzichten. Das Gleiche gilt für eine Zuwendung, die in einem Erbvertrag einem Dritten gemacht ist. Die Vorschriften der §§ 2347, 2348 finden Anwendung.</p>	<p>Wer durch Testament als Erbe eingesetzt oder mit einem Vermächtnis bedacht ist, kann durch Vertrag mit dem Erblasser auf die Zuwendung verzichten. Das Gleiche gilt für eine Zuwendung, die in einem Erbvertrag einem Dritten gemacht ist. Die Vorschriften der §§ 2347 bis 2349 finden Anwendung.</p>	<p>§ 2352 Renúncia a atribucions</p> <p>El que ha estat instituït hereu en testament o ha estat beneficiat amb un llegat, pot renunciar a l'atribució en un contracte amb el causant. El mateix regeix per les atribucions a favor de tercer fetes en un contracte successori. Les disposicions dels §§ 2347 a 2349 resulten d'aplicació.</p>
<p>§ 2376 Haftung des Verkäufers</p> <p>(1) Die Verpflichtung des Verkäufers zur Gewährleistung wegen eines Mangels im Recht beschränkt sich auf die Haftung dafür, dass ihm das Erbrecht zusteht, dass es nicht durch das Recht eines Nacherben oder durch die Ernennung eines Testamentsvollstreckers beschränkt ist, dass nicht Vermächtnisse, Auflagen, Pflichtteilslasten, Ausgleichspflichten oder Teilungsanordnungen bestehen und dass nicht unbeschränkte Haftung gegenüber den Nachlassgläubigern oder einzelnen von ihnen eingetreten ist.</p> <p>(2) Sachmängel einer zur Erbschaft gehörenden Sache hat der Verkäufer nicht zu vertreten.</p>	<p>(1) Die <i>Haftung des Verkäufers für Rechtsmängel beschränkt sich darauf</i>, dass ihm das Erbrecht zusteht, dass es nicht durch das Recht eines Nacherben oder durch die Ernennung eines Testamentsvollstreckers beschränkt ist, dass nicht Vermächtnisse, Auflagen, Pflichtteilslasten, Ausgleichspflichten oder Teilungsanordnungen bestehen und dass nicht unbeschränkte Haftung gegenüber den Nachlassgläubigern oder einzelnen von ihnen eingetreten ist.</p> <p>(2) <i>Für Sachmängel einer zur Erbschaft gehörenden Gegenstands haftet der Verkäufer nicht, es sei denn, dass er einen Mangel arglistig verschwiegen oder eine Garantie für die Beschaffenheit des Gegenstands übernommen hat.</i></p>	<p>§ 2376 Responsabilitat del venedor</p> <p>(1) La responsabilitat del venedor pels vicis jurídics es limita a que li correspon el dret a succeir, que no està limitat pel dret d'un hereu fideïcomissari o pel nomenament d'un marmessor, que no existeixen llegats, modes, gravàmens legitimaris, deures de col·lació o instruccions per la partició i que no ha incorregut en responsabilitat il·limitada en front de tots o alguns dels creditors del cabal relict.</p> <p>(2) El venedor no respon dels vicis materials d'un objecte que pertanyi a l'herència, tret que ocultament el vici o que hagi garantit la seva qualitat.</p>

Llei d'Introducció al Codi Civil <i>Einführungsgesetz zum Bürgerlichen Gesetzbuche</i>	
Art. 229 wird folgender § [21] angefügt	S'afegeix el següent § [21] a l'art. 229
Überleitungsvorschrift zum Gesetz zur Änderung des Erb- und Verjährungsrechts (1) Die Vorschriften des Bürgerlichen Gesetzbuchs über die Verjährung in der seit dem 1. Januar 2010 geltenden Fassung sind auf die an diesem Tag bestehenden und nicht verjährten Ansprüche anzuwenden. Der Beginn der Verjährung und die Verjährungsfrist bestimmen sich nach den Vorschriften des Bürgerlichen Gesetzbuchs in der vor dem 1. Januar 2010 geltenden Fassung, wenn bei Anwendung dieser Vorschriften die Verjährung früher vollendet wird als bei Anwendung der entsprechenden Vorschriften nach Satz 1. (2) Bestimmen sich der Beginn und die Verjährungsfrist nach den Vorschriften des Bürgerlichen Gesetzbuchs in der seit dem 1. Januar 2010 geltenden Fassung, beginnt die Frist nicht vor dem 1. Januar 2010. Läuft die nach den Vorschriften des Bürgerlichen Gesetzbuchs in der vor dem 1. Januar 2010 geltenden Fassung bestimmte Verjährungsfrist früher ab als die Verjährungsfrist nach dem Bürgerlichen Gesetzbuch in der seit dem 1. Januar 2010 geltenden Fassung, ist die Verjährung mit Ablauf der Frist nach den vor dem 1. Januar 2010 geltenden Vorschriften vollendet. (3) Die Hemmung der Verjährung bestimmt sich für den Zeitraum vor dem 1. Januar 2010 nach den Vorschriften des Bürgerlichen Gesetzbuchs in der bis zu diesem Tag geltenden Fassung. (4) Im Übrigen gelten für Erbfälle vor dem 1. Januar 2010 die Vorschriften des Bürgerlichen Gesetzbuchs in der vor dem 1. Januar 2010 geltenden Fassung. Für Erbfälle seit dem 1. Januar 2010 gelten die Vorschriften des Bürgerlichen Gesetzbuchs in der seit dem 1. Januar 2010 geltenden Fassung, unabhängig davon, ob an Ereignisse aus der Zeit vor dem	Disposicions Transitòries de la Llei de modificació del Dret de Successions i la Prescripció (1) Les disposicions del Codi civil sobre la prescripció, en la versió que està en vigor des de l'1 de gener de 2010, s'apliquen a les pretensions existents i encara no prescrites en aquesta data. El començament i el termini de prescripció es determinen segons les disposicions del Codi civil en la versió anterior a l'1 de gener de 2010, sempre que la prescripció es pugui completar abans que si s'apliquessin les disposicions corresponents segons l'incís 1. (2) Si el començament i el termini de prescripció s'han de regir per les disposicions del Codi civil en la versió en vigor a partir de l'1 de gener de 2010, el termini no comença abans de l'1 de gener de 2010. Si d'acord amb les disposicions del Codi civil anteriors a l'1 de gener de 2010, el termini de prescripció s'escola abans que si s'apliquessin les disposicions del Codi civil amb posterioritat a l'1 de gener de 2010, la prescripció queda consumada quan transcorre el termini previst en les disposicions del Codi civil anteriors a l'1 de gener de 2010. (3) La suspensió de la prescripció pel període anterior a l'1 de gener de 2010 es regeix per les disposicions del Codi civil en la versió vigent fins aquella data. (4) En la resta de casos, regeixen per a les successions obertes abans de l'1 de gener de 2010, les disposicions del Codi civil en la versió anterior a l'1 de gener de 2010. Les successions que s'obren a partir de l'1 de gener de 2010 es regeixen per les disposicions del Codi civil en la versió en vigor l'1 de gener de 2010, amb independència de què el fet es vinculi a un moment anterior a l'entrada en vigor d'aquestes

Inkrafttreten dieser Vorschriften angeknüpft wird.	disposicions.
--	---------------